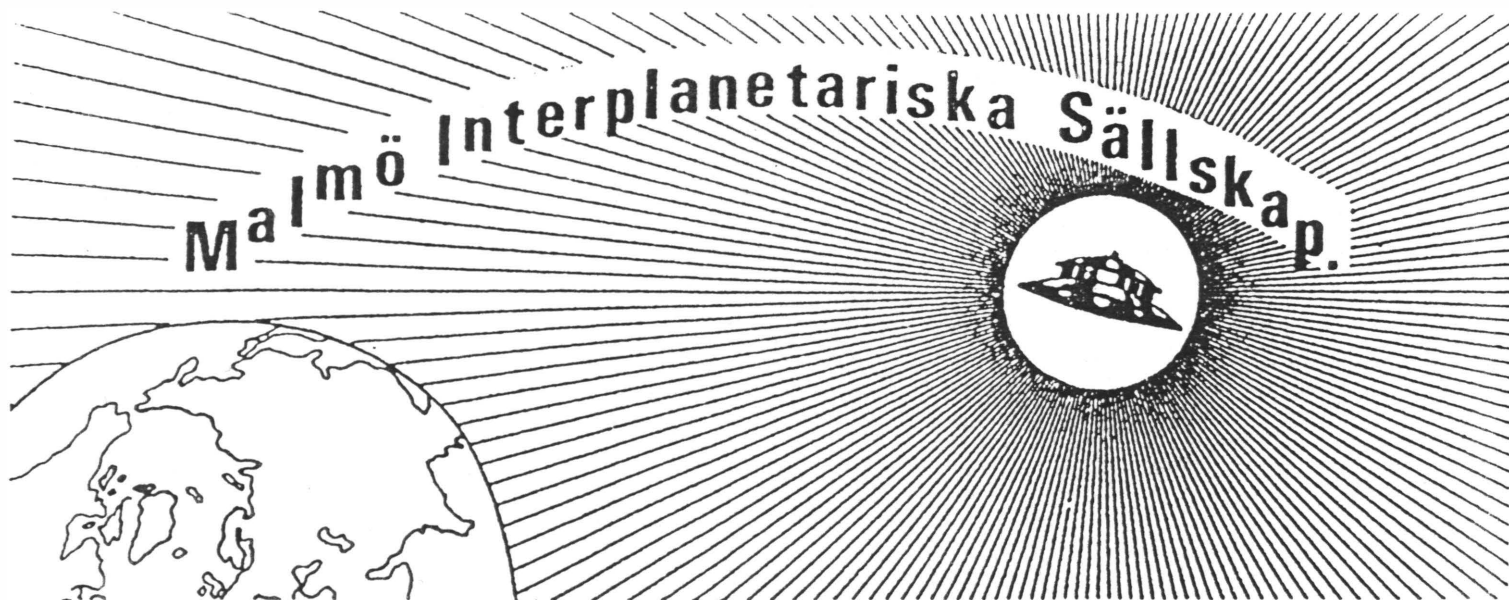

TELLUS

Organ för M I S

Jan - 1986.

Så är ett av dessa sällsynta tillfällen åter här, när tidningen Tellus kommer ut med ett nytt nummer. Artiklar och klipp har hopat sig, och MIS har för vana att samla de bästa klipp till en tidning för vår förening som väl speglar vår intressesfär. Här samlar vi händelser, nyheter inom vetenskapen, märkliga upplevelser, U F O -upplevelser av lite extra intresse, m m.

Vi på redaktionen hoppas att det ska stimulera hjärnmusklerna och hjärtverksamheten och leda till intressanta frågor efter föredragen för MISarna.

Torsten Bussenius
redaktören.

RYMDSKEPPET STOPPADE TÅGET

Ur Allers
nr: 50
1983.

Det vimlar av vittnen som sett utomjordiska rymdfarkoster, och det har ryckts på många axlar och skakats många huvuden åt dem. Men när högt kvalificerade tekniker slår fast att det måste röra sig om ett UFO vet man inte vad man ska tro.

Ett tåg med 70 passagerare ombord, draget av ett diesel-lok var på väg in mot staden Ventilla i Bolivia. Plötsligt såg lokföraren Sixto Churaz ett jättelikt ljusmoln stiga upp ovanför staden. Han blev orolig för ljuset var helt bländande. Så började molnet anta en oval form samtidigt som det vita skenet ändrades

till flammande orange. Föremålet styrde rakt mot tågets riktning. Det var på natten, och de sovande passagerarna väcktes av det intensiva skenet och började skrika av skräck.

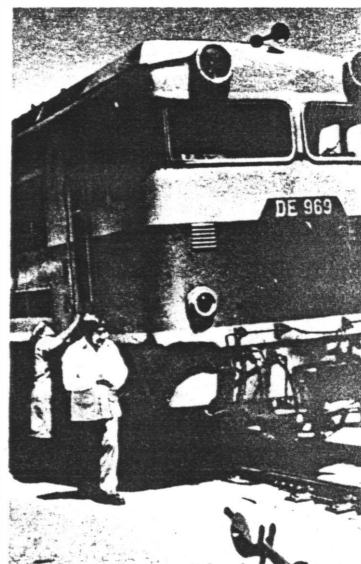
– Plötsligt var det som om en stråle av det skarpa skenet träffade loket, berättar Churaz, och maskinerna stannade helt. Vi

trodde vår sista stund var kommen. Jag försökte starta loket igen, men det var omöjligt. En kvart senare började det gå av sig själv igen samtidigt som föremålet avlägsnade sig.

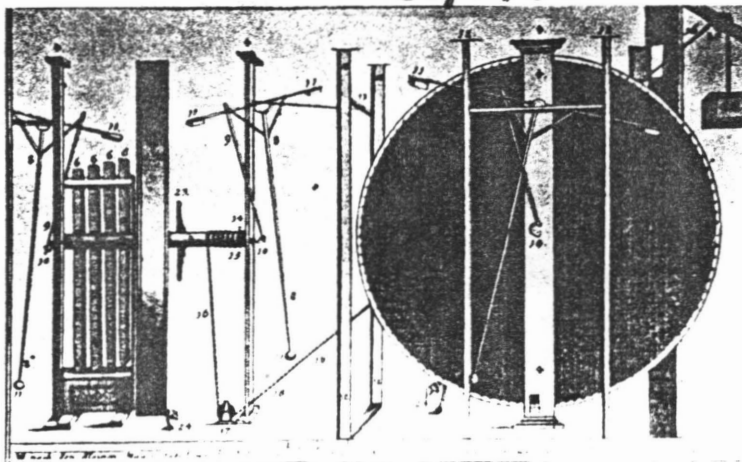
Med blixstens hastighet försvann föremålet som var ca 40 meter i diameter, och Churaz stannade tåget för att se hur det var med passagerarna.

– Jag undersökte också loket, säger Churaz. Men det fanns inget som kunde ha orsakat stoppet. Jag blev övertygad om att det måste vara utomjordiska krafter som påverkat det.

Myndigheterna kopplades in på det mystiska fallet, och man vände sig till tekniska högskolan i Oruro som satte igång en ordentlig undersökning. Och slutomdömet blev sensationellt: Enda möjliga förklaringen till tågstoppet var att det orsakats av ett UFO!

Loket undersöktes in i minsta detalj, men där fanns inget som kunde förklara det 15 minuter långa stoppet.

Detta är en ritning på Orffyreus evighetsmaskin ur en pamflett, som han själv gav ut 1715.

**Vad ska
man tro?**

Hans evighetsmaskin fungerade!

Det är helt omöjligt att tillverka en evighetsmaskin, som fungerar utan att någon som helst kraft tillförs utifrån. Men lika väl har en sådan maskin funnits...

En evighetsmaskin av första ordningen är en maskin som utan någon tillförd kraft kan utföra arbete. Det är ju i och för sig lätt att göra en maskin som arbetar i evighet – en självuppdragande klocka är ett exempel – men där tillförs ju kraft genom armens rörelse.

Experterna brukar säga att de som tror på evighetsmaskiner är galningar och deras modeller fungerar aldrig.

År 1712 framträdde Johann Ernest Bessler under artistnamnet Orffyreus i Tyskland och visade upp sin evighetsmaskin. Det var ingen tvekan om att Orffyreus faktiskt var galen – men det förargliga var att hans evighetsmaskin av första ordningen faktiskt fungerade.

Hans maskin var en underlig övertäckt trumma som balanserades av olika pendlar. Satte man igång den med handen så ökade den raskt hastigheten och började snurra med jämn hastighet och slutade inte förrän den stoppades med våld. Apparaturen kunde också utföra arbete.

Ingen fick titta inuti trumman, men det stod klart att det inte kunde finnas någon kraftkälla där. Så det blev stor skandal när det stod klart att Orffyreus bröt mot naturlagarna. En av de

många ilskna, professor Steinbrück föreslog på fullt allvar att Orffyreus skulle åtalas för brott mot naturlagarna!

Orffyreus flydde till lantgreven av Hessen-Cassel som gav honom en fristad. Där tillverkade Orffyreus en ny evighetsmaskin som demonstrerades för vetenskapsmän från när och fjärran. Maskinen ställdes i ett rum där ingenting kunde påverka den genom väggar, golv eller tak. Maskinen sattes igång och ökade snabbt hastigheten. Den tolfte november 1717 förseglades rummet av greven och proceduren bevitnades av flera vetenskapsmän och ämbetsmän.

Den 26 november öppnades rummet – fortfarande snurrade evighetsmaskinen! Rummet förseglades igen och öppnades först igen den 4 januari 1718. Maskinen gick som förut.

Detta är fakta, välbevisade sådana. På sjuttonhundratalet fanns det ingen känd princip som kunnat hålla maskinen igång under 54 dygn. Inte ens i dag hade vi i maskinen kunnat gömma någon tillräckligt kraftig kraftkälla för att hålla den i gång så länge.

Professor s'Gravesande, en av tidens stora vetenskapsmän, utsågs för att undersöka maskinen och rapportera till Newton. Inte ens professorn fick emellertid se vad som fanns inuti trumman, för Orffyreus ville själv tjäna pengar på sin uppfinning.

Professorn gjorde emellertid en utomordentligt grundlig undersökning för att se om det rörde sig om bedrägeri.

Ett par dagar senare kom undersökarens dom: *Det fanns ingen som helst tvekan om att Orffyreus apparat var en äkta evighetsmaskin av första ordningen.*

Men Orffyreus var knäckt, och förstörde sin maskinhistoriens enda kända, fungerande evighetsmaskin.

Någon förklaring finns inte, men det är ett odisputabelt faktum att Orffyreus apparat fungerade och övertygade tidens främsta vetenskapsmän. ■

Ur "Forskning & Framsteg",
nr: 7, 1982.

Ditt namn är ditt öde

Mot sin vilja har psykologen Lewis Lipsitt kommit att tro att en persons namn kan påverka yrkesvalet. Lipsitt är professor vid Brown University i Providence, Rhode Island, och började samla in namn och yrken för att i sin undervisning peka på tillfälligheter utan statistiskt värde. Att Mr Smiley är tandtekniker och G A Martini alkoholforskare är bara tillfälligheter, var Lipsitts tanke.

Han gick igenom kataloger med efternamn och letade efter sådana som kunde ge antydning om yrken och tog sedan reda på personernas yrken. Efter en tid fann han att namn och yrke sammanföll anmärkningsvärt ofta. Mr Fiddler var musiklärare och Ms Hawkes ornitolog. Undervisningsexemplet kom allt mer att peka på sin egen motsats: Det fanns verkligen ett samband.

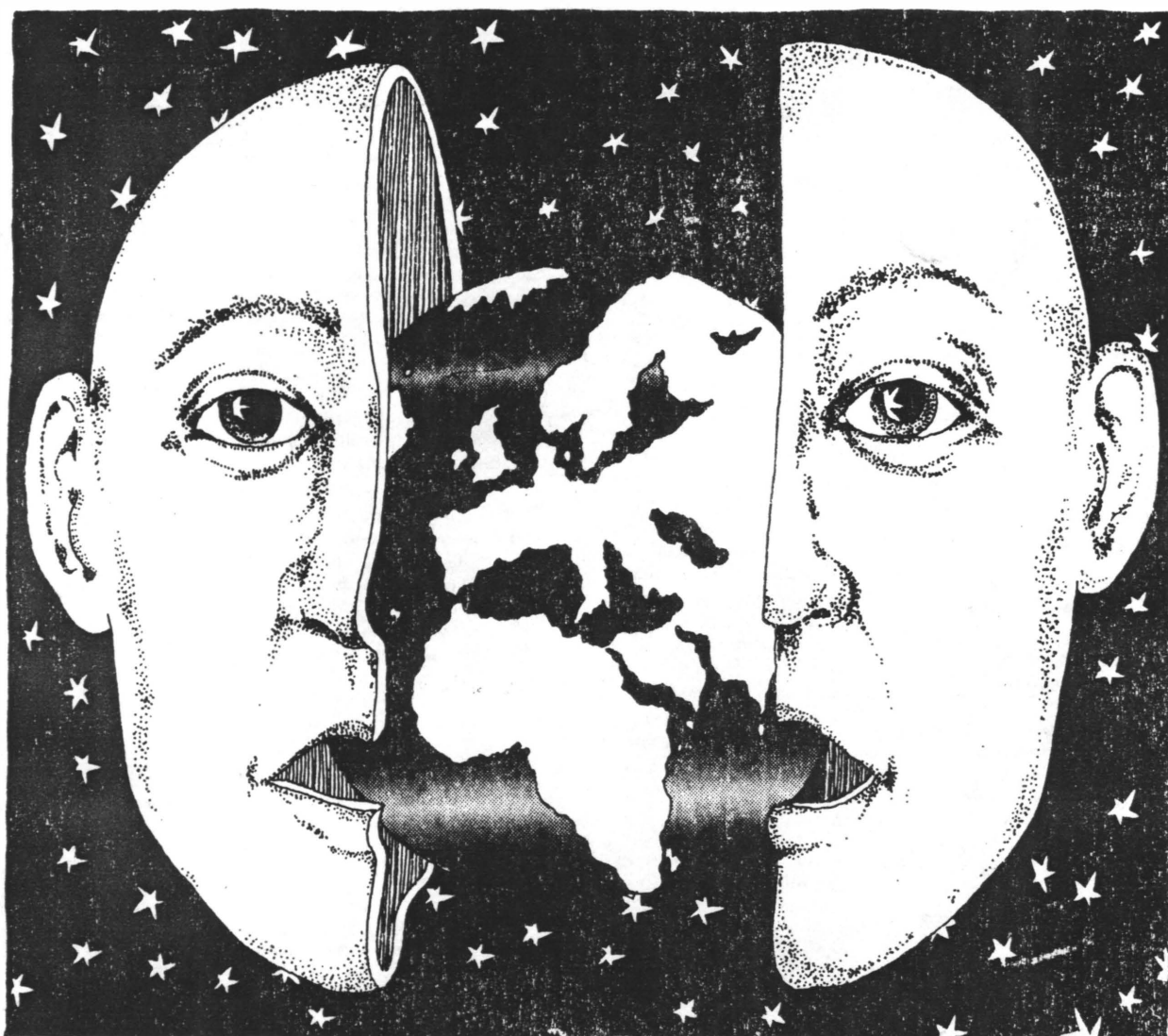
Den schweiziske psykoanalytikern Carl Jung skrev om "tvånget i ett namn" när han funnit storhetsmani hos herr Gross och mindervärdeskomplex hos herr Klein. Jungs eget namn, förresten, betyder "ung" och kan vara lämpligt på den person som införde begreppet pånyttfödelse i psykoanalysen.

Jungs yngre kollega, Sigmund Freud, har ett efternamn som betyder "glädje" – inte opassande för en man som skrivit om känslolivet.

Lipsitt är själv tveksam till tolkningen av de data han samlat in. Om urvalet inte råkat bli snett, skulle det kunna tyda på att människors yrkesval inte alltid görs på rationella grunder utan att små, slumpartade faktorer – t ex det egna namnet – skulle kunna fälla avgörandet för åtminstone så många att det syns i statistiken. ●

Kalla. Omm

Jorden vaknar till medvetande

URSULA

TECKNING: URSULA WERN

- ☐ Vår tids allomfattande kris kan leda till antingen sammanbrott eller genombrott och det är angeläget att vi verkar för det senare.
- ☐ Det är utgångspunkten för den brittiske evolutionsforskaren Peter Russells fantastiska teorier om utvecklingens nästa steg. Vi står på tröskeln till en ny tidsålder, menar han, då våra individuella "hudomslutna" jag kommer att länkas samman till ett "planetärt" medvetande.
- ☐ Erland Lagerroth finner hans spekulationer mycket spännande.

[] Från min barndom minns jag att det på bokhyllan vid matbordet stod en stor bok i vackert blått band, som hette "Det vetenskapen hunnit". Det skulle första hälften av Peter Russells "En uppvaknande värld" också ha kunnat heta (Studieförlaget, 132 kr). Men det är otroligt vad vetenskapen hunnit mycket längre under det halvsekel som gått. Och Russell, som studerat matematik, fysik, psykologi och data i Cambridge, visar sig vara mästare i att presentera de nya rön och tankarna.

Nu är jämförelsen lite haltande, för vad Russell är ute efter är inte någon heltäckande rundmålning utan i stället en framställning av "Utvecklingen i går, i dag och i morgon", utvecklingen sådan den framstår i ljuset av de senaste teorierna. Från den Stora Smällen, över ett kortvarigt tillstånd, då det bara fanns energi, till framträdandet av materia, vidare till uppkomsten av medvetande, jagmedvetande. Fyra utvecklingssteg eller "existensnivåer" alltså – så långt.

I dag är livet, menar Russell, inne i en kris av samma storleksordning som den kris som en gång ledde till att celler lärde sig producera näring med hjälp av solljuset respektive den som löstes genom uppkomsten av varelser som andades syre och därmed kunde utvinna mer energi ur födan. Det ser ut som om vi snabbt närmar oss brottpunkten i vår tids kris med två möjliga resultat: sammanbrott eller genombrott.

Detta läge behandlar nu Russell på ett ovanligt sätt. I stället för att orera om det hotande sammanbrottet säger han nästan inget alls om detta. Det kan förefalla optimistiskt i överkant – utopiskt, fromt. Men han har sina skäl. Ett är att livet eller Jorden i tidigare krislägen alltid funnit på en utväg, fastän ingen som kunnat beräknas på förhand. En annan är att utvecklingen själv påverkas av våra föreställningar om den: de kan bli till en självuppfyllande profetia. Det är därför angeläget att vi i stället sysslar med vad ett genombrott kan innebära.

Det är just detta som Russell gör i senare hälften av sin bok. Och därmed lämnar han säkert många av sina läsare bakom sig: de som är vana att bara förlänga historien in i framtiden, att prolongera rådande tendenser. På sätt och vis gör Russell detsamma, men den historia han fortsätter in i ett framtidsperspektiv är utvecklingshistorien. Den visar, som redan antytts, att i kriser och genombrott av det här formatet skapas det något radikalt nytt.

Det är här Russell blir riktigt spännande. Och, kan det sägas, spekulativ och önsketänkande. På samma sätt som materia ordnades i levande celler och celler samslades till flercelliga organismer, så kan vi nu förvänta oss, menar Russell, att mänskliga varelser förenas till någon form av global superorganism. Men då inte någon fysikalisk hoppyttring à la myrstack. De stora stegen i utvecklingen har alltid byggts på närmast föregående existensform, i det här fallet medvetande. Vad vi har att vänta är alltså någon sorts själslig sammanlänkingsprocess, ett planetärt medvetande (därför är också den kommunikationsexplosion, som vi nu är mitt inne i, så viktig). Alltså en ny sorts "Gaia-hypotes", men nu med Jorden inte bara som biologisk organism utan som medveten varelse, medveten genom de enskilda människornas mångfald (på liknande sätt som punkterna i ett fotografi bygger upp fotografiets helhet). Detta skulle vara utvecklingens femte steg efter energi, materia, liv och medvetande. (Russell talar också om ett sjätte och sjunde steg, men de skall inte avslöjas här.)

Plötsligt förstår man att titeln på hans bok är att ta bokstavligt: "En uppvaknande värld" ("The Awakening Earth") – det är Jorden som vaknar till medvetet liv. Det låter fantastiskt. Precis lika fantastiskt som det skulle låta för en cell i vår kropp, om man kunde berätta för den om den varelse som den är en del av.

Men det utmärkande för människorna i dag är ju motsatsen till vad som fordras för en sådan förening. Vi är oeniga, stridiga, krigiska. Javisst, och det är här Russell kommer med två led till i sin hypotes, inte mindre fantastiska de.

För det första begreppet synergism. Det är det som utmärker cellerna i vår kropp: de samarbetar utan minsta tvång, naturligt och spontant inom ramen för helheten (syn-ergos betyder att arbeta tillsammans). Ur vanlig mänsklig synpunkt är det ett nästan ofattbart funktionssätt. Men det är naturligtvis just det som fordras av oss vanliga människor för att realisera Jorden som en vaknande värld, en medveten organism. Men hur skulle något sådant kunna inträffa?

Det är tydligtvis uppfattningen av jaget och dess förhållande till omvärlden det gäller. Den uppfattningen, den "jagmodellen" styr allt annat – Russell betecknar den som ett "metaparadigm". I anslutning till Alan Watts kallar han den jagmodell som de flesta av oss håller sig med för "det hudomslutna jaget". I analogi med den mänskli-

ga kroppen ses jaget här som något som på ett självklart sätt är skilt från omvärlden – ett dualistiskt uppfattningssätt som får starkt stöd i de flesta språk- och kulturtraditioner. Men människan som existentiell varelse har ju gått fram som en produkt av ett växelspel mellan henne och hennes "omgivning", ett spel som medför att världen ständigt finns i henne liksom hon i världen. Mellan jaget och "omvärlden" finns intet av de fasta gränser, som skiljer kroppen från vad som omger den. (Men observera hur språket fungerar enligt den gamla modellen och gör motstånd mot den nya!)

Vad är då jaget för något? Det paradoxala är att vi nästan alltid identifierar oss i relation till omvärlden, till vad som skiljer oss från andra människor: längd, vikt, ålder, kön, ekonomi, social status, tankar och ideologier. Detta kallar Russell för det "härledda" jaget. Men jaget självt blir kvar i mitten som ett tomt rum.

Som bekant finns det emellertid människor som har sökt detta "rena" jag genom att gå in i sig själva, i sitt eget medvetande, genom att meditera eller på annat sätt. Och därmed är Peter Russell inne på sin tredje specialitet bredvid naturvetenskap och system- och evolutionsteori: han har övat meditationsteknik i Himalaja under ledning av en yogi, arbetat med att översätta Upanishaderna och gett ut boken "Transcendental meditation" (på svenska 1979).

Vad finner då dessa människor, när de lyssnar inåt och söker hålla undan allt som är något annat än jaget, allt det "härledda" och "särskiljande"? De finner naturligt nog det gemensamma. Meditationen mynnar ut i känslan av att vara ett med mänskligheten och hela skapelsen. Detta är budskapet i den "oförgångliga filosofi", som Aldous Huxley talade om.

Därmed är som synes korten lagda, och det gäller bara att spela dem. Det finns verkligen en väg att ge människan del av den synergism, som på ett så självklart sätt utmärker hennes egna celler: att höja hennes medvetenhet, så att hon ser att "det hudomslutna jaget" visserligen är en biologiskt försvarbar jagmodell, men bara just en modell och som sådan ett partiellt synsätt, medan helheten i stället representeras av jagets gemenskap med mänskligheten och Jorden. En sådan "inre utveckling" är så betydelsefull för Russell, att den bestämt dispositionen av hans bok: medan första hälften handlar om den "yttre" utvecklingen, handlar den andra om den "inre".

Men hur skall ett sådant betraktelsesätt kunna slå igenom? Russell visar på det mycket stora antal skiftande rörelser, som i dag sysslar med medvetandeutveckling, framför allt i USA och England men också på andra håll. Jämfört med mycket annat är denna verksamhet ännu av blygsam omfattning, men Russell pekar på hur få som ännu för några år sedan var sysselsatta i dataindustrin och förutspar en liknande utveckling för medvetanderörelsen: tillväxt efter en exponentiell kurva med en dubblingstid på fyra år. Det låter honom förutskicka en ny tidsålder: medvetandeåldern, som kommer att följa på informationsåldern liksom denna följt på industriåldern. Vi står, enligt Russell, i själva verket "på tröskeln" till denna nya tid.

Detta låter möjligen som rena fantasier, men det intrycket får man inte, när man läser Russells bok. Han är system- och evolutionsforskare, och från tidigare faser i utvecklingen drar han slutsatser för de kommande, slutsatser som ter sig logiska och rimliga i sammanhanget. I själva verket tycks det vara just på system- och evolutionsområdet som vetenskapen i dag växer snabbast och når de viktigaste resultaten. Tidigare generationers försummelser genom den analytiska reduktionismens styckevis- och-delt-tänkande har här lämnat spelrum för en väldig utveckling. (Samtidigt kan man naturligtvis undra varför, bland alla rörelser i tiden, det är just medvetandeutvecklingen som skulle expandera på detta fantastiska sätt.)

Under alla omständigheter står vi inför mycket stora perspektiv. Det gäller att välja framtid, det gäller ett slutligt prov på vår livsduglighet, vår förmåga att leva på Jorden.

Låt oss därför hoppas att vi i stället för ett sammanbrott får ett genombrott, gärna sådant som Russell skisserar. För den sakens skull ville jag önska att alla läste hans bok. Men på eget initiativ, av egen fri vilja.

ERLAND LAGERROTH

Finns det en skuggvärld vid sidan av vår egen?

Ny fysisk världsbild växer fram

Kan ni tänka er universum med tio dimensioner och en parallellvärld av skuggmateria, med osynliga planeter, stjärnor och galaxer – och kanske osynligt liv?

Det kan åtskilliga fysiker och matematiker, som nu fördjupar sig i beskrivningen av en ny världsbild. Den nya teorin kommer att förändra vår uppfattning om rumtiden lika mycket som Einsteins relativitetsteori, i vilken gravitationen nu bara är ett gränsfall av "supergravitationen".

Tro inte att skuggvärlden och de många dimensionerna bara är matematiska finesser! De är högsta verklighet för de engagerade forskarna, bl a docent Lars Brink vid institutionen för teoretisk fysik i Göteborg.

Kvantgravitation

De arbetar med kvantgravitation, teorin för den grundläggande kraften i universum, och med "supersträngar", där de minsta partiklarna behandlas som vibrerande strängar i stället för punkter.

Vi kan förstå universums utseende i dag genom att rekonstruera vad som hände i Big Bang, urexplosionen. Det som hände under den allra första sekund-bråkdelen är helt avgörande!

CERN i Schweiz har till exempel en partikelaccelerator som kan simulera tillståndet en biljondels sekund efter Big Bang, då temperaturen var mycket hög,

dvs partiklarna hade mycket hög energi. Vid CERN har man kunnat ge lysande bevis på att den elektromagnetiska och den svaga kärnkraften är i grunden samma kraft, genom att framställa W- och Z-partiklar, släktingar till fotonerna.

Kända krafter

Nu vill fysikerna löpa linan ut och visa att naturens fyra kända krafter, gravitation, elektromagnetism, den starka kärnkraften och den svaga kärnkraften, ursprungligen härstammar från samma urkraft. Men någon partikelaccelerator som kan producera den höga energi som krävs för att påvisa detta, finns inte på jorden och kommer heller aldrig att finnas.

– Om den kunde byggas skulle den kräva ett utrymme, lika stort som vår galax, säger docent Lars Brink. Därför måste vi gå andra vägar och lösa det här teoretiskt.

Lars Brink samarbetar sedan tio år med två ledande forskare på detta svåra område, John Schwarz vid Caltech i Kalifornien och Michael Green vid Queen Mary College i London. De träffas årligen och håller på att utarbeta teorin för den grundläggande kraften, som var allenarådande innan universum var 10^{-42} sekunder gammalt (en miljardmiljardmiljarddel sekund).

Splittrad urkraft

– Efter denna tidpunkt splittrades urkraften upp i de krafter vi känner i dag, säger Lars Brink. Hur det gick till vet vi inte.

Universum har enligt den nya teorin tio dimensioner. Men vi uppfattar bara tre rumskoordinater; med hjälp av dem kan vi beskriva längd, bredd och höjd (volymer). Den fjärde dimensionen, tiden, är vi också medvetna om.

Var finns de andra dimensionerna?

– Kvantmekaniken kräver att det finns nio rumsdimensioner och en tidsdimension, säger Lars Brink. I den första lilla sekund-bråkdelen av Big Bang var de nio rumskoordinaterna likvärdiga. Men så inträffade det att de tre dimensioner vi känner så väl i dag plötsligt blåstes upp, medan de resterande sex rumsdimensionerna kröktes in i sig själva, men hindrades från kollaps av kvantfysikaliska skäl.

– De sex rumsdimensionerna finns kvar, och vi skulle kunna uppfatta sammanlagt nio rumsdimensioner om vi kunde göra oss tillräckligt små och titta inuti ett punktformat föremål.

Korta strängar

För att tillämpa kvantmekanik på gravitationen krävs emellertid att fysikens små punktliknande föremål (kvarkar, elektroner, fotoner, neutriner etc) i stället behandlas som mycket korta strängar, med så liten utsträckning att de liknar punkter. Kanske är partiklarna i verkligheten också små strängar!

Matematiken har hittills varit framgångsrik, men den måste fördjupas ytterligare och utveckling av en helt ny matematik pågår. Här får fysikerna samarbeta med avancerade matematiker.

Lars Brink har arbetat med strängteorin sedan 1971, då han forskade vid CERN i Schweiz, och sedan dess har olika modeller av strängar prövats.

Ett år sedan

Men först för ett år sedan lyckades en grupp forskare vid Princeton-universitetet i USA komma på lösningen, den så kallade heterotiska strängen (sammanslagning av två tidigare strängtyper) och på den fungerar de kvantmekaniska beräkningarna framgångsrikt.

Minsta enheter (kvanta) i den nya teorin är supersträngar med en utsträckning av 10^{-35} meter.

– Strängarna kan vibrera på vissa våglängder, och de lägsta frekvenserna motsvarar de för oss kända partiklarna, kvarkar, elektroner etc. Om våglängden halveras och frekvensen alltså fördubblas rör det sig om mycket tunga partiklar av okänt slag, de har så hög energi att de bara kan ha skapats i Big Bang.

Parallellvärld

När kvantmekaniken tillämpas på dessa strängar kräver matematiken icke blott att det finns tio dimensioner, utan även att universum har en identisk parallellvärld med stjärnor, planeter och galaxer, alldeles lik vår egen, men fullkomligt osynlig för oss!

Skuggmateria i denna skuggvärld kanske existerar mitt ibland oss, men rymden är så stor att risken för kollisioner är liten – chansen att jorden ska krocka med en jättemeteor eller en annan planet är ju också försvinnande liten.

Flera ton av sådan skuggmate-

ria skulle kunna rusa genom vardagsrummet utan att vi märkte något! Skuggmaterien växelverkar bara gravitationellt och gravitationen mellan oss och några ton materia är så svag att den inte märks.

Den materia vi kan se växelverkar med oss via fotoner.

Skuggmateria kan också passera rakt igenom oss utan att vi märker något, det beror också på frånvaro av växelverkan.

Men – om en planet från skuggvärlden skulle komma nära jorden kan det bli farligt! Skuggplanetens starka gravitation skulle kunna rubba jordklotets bana.

– Skuggmaterien har massa, tyngd, men ingenting annat som vi kan uppleva, säger Lars Brink. Den passar också fint ihop med astronomiska observationer på senare år, som visar att det bör finnas mängder av osynlig materia mellan stjärnor och galaxer i världsrymden. Den osynliga

massan kan vara skuggmateria!

Skuggornas värld är lika gammal som vår egen, och lika stor. Men någon möjlighet att få kontakt med eventuella skuggvarelser i denna parallellvärld lär inte finnas – enligt kvantmekanikens lagar.

ÅKE HALLGREN

Ljusast ^{SDS} 15/4-85. av alla på himlen

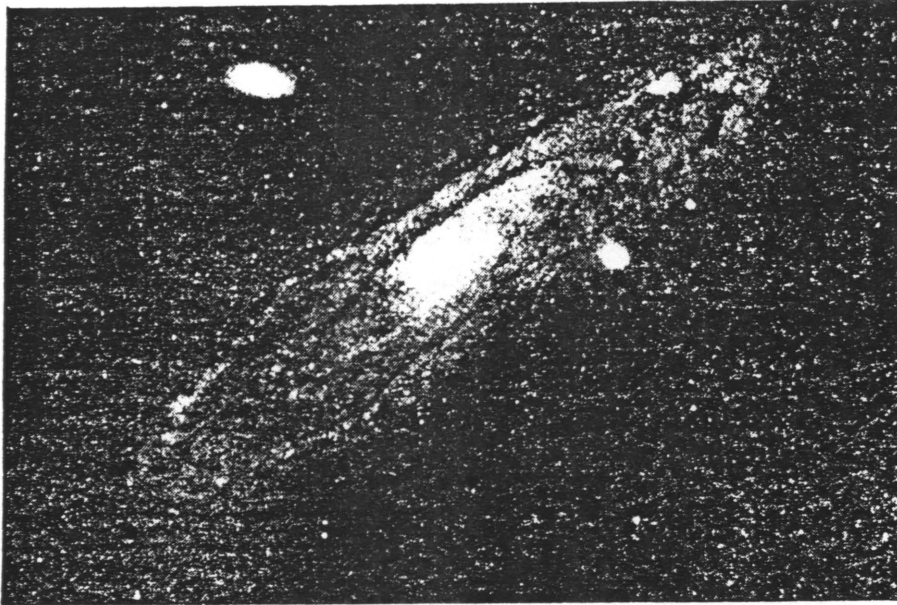
□ Världsaltets ljusstarkaste himlakropp är en kvasar som heter S5 0014+81. Den är en miljon miljard gånger så ljusstark som vår egen sol, eller motsvarar 10 000 Vintergator tillsammans i ljusstyrka.

Kvasaren upptäcktes först av ett Västtyskt forskarlag som en radiokälla, men senare observationer i synligt ljus avslöjade det ovanligt ljusstarka föremålet.

Med hänsyn tagen till kvasarens oerhörda avstånd från oss, så framstår den obetydliga ljuspunkten som dagens rekordinnehavare i att vara ljusstarkast. Dess effekt har beräknats tillhundra tusen miljarder watt!

Ur Kvällsposten, 2/9-85.

Den Stora Krossen efter Big Bang?

En grann-
vintergata,
en galax, i
stjärnbilden
Andromeda
fotogra-
ferad på Mt
Palomar-
observatori-
et i Kalifor-
nien. Uni-
versum är
befolkat
av...

Jakten går vidare på den försvunna massan

■ "Det finns mer dold materia i universum, Horatio, än astronomer och partikelfysiker någonsin kunnat drömma om."

Så borde en stjärnfixerad Hamlets berömda sentens lyda i vår egen tid, speciellt i ljuset av vad forskarna brottats med de senaste åren: gåtan med universums sk "missing mass", den försvunna massan.

Enligt vissa observationer ser vi bara en, säger en, procent av den samlade massan i vårt universum i form av stjärnor, galaxer, gas- och stoftmoln och liknande – 99 procent lyser bokstavligen med sin frånvaro.

■ DEBATTGLADA

Denna försvunna, dolda, massa är särskilt viktig att få fast på för det illustra och debattglada sällskapet kosmologer, dvs de forskare och de teoretiker som har till uppgift att utreda hur universum i sin helhet ser ut och vilken geometri det har.

Finns inte den efterlysta massan lever vi, det är konsekvensen av observationerna av galaxernas flykt från varandra, i ett universum som ständigt expanderar och som efter stjärnbildningar och stjärndöd alltmer kommer att tunnas ut – finns massan kommer expansionen så småningom att avta och genom gravitationen vändas i sin motsats. Efter Big Bang, Den Stora Smällen, skulle då i stället vänta oss Den Stora Krossen då all materia i universum störtar in i varannat.

Alldeles speciellt är den försvunna massan viktig för hur pass "einsteinskt" universum egentligen är. Det är Einsteins teorier om rymdens krökning (hans djupsinniga alternativ till Newtons tredimensionellt verkande tyngdkraft) som sysselsätter tänkarna. Är universums massa och täthet tillräckligt stora för att vi ska leva i ett einsteinskt i sig självt slutet men oändligt universum, ett sådant universum i vilket en astronaut som färdas, tycker han, rakt ut i världsrymden ändå, genom rymdkrökningen, återkommer till utgångspunkten?

■ NÅGOT LURT

Att något är lurrt med vårt eget kosmos kan vem som helst förvissa sig om.

Den enklaste av alla astronomiska observationer – den att det är mörkt på natten – är i själva verket en iakttagelse med oerhört djup innebörd. Vore universum oändligt stort, oändligt gammalt och befolkat med ett oändligt antal solliknande stjärnor och vintergatsliknande galaxer (som då också skulle ligga i en oändlig rad efter varandra sett från jordens horisont) skulle varje punkt på him-

...miljarder av dessa stjärnarkepelager, här en hel galaxhop som binds samman genom gravitationen

lavarvet så småningom lysa lika intensivt som solskivan. Begreppet natt skulle överhuvud taget inte existera.

Även om vi räknar med att det finns kalla och mörka gasmoln i kosmos som skymmer de bakomliggande stjärnorna och galaxerna, kommer dessa moln med tiden ändå att hettas upp och lysa lika starkt som solen.

Paradoxen är klassisk inom astronomin och är uppkallad efter den tidige tyske 1800-talsastronomen HW Olbers.

Nu är det mörkt på natten, och det kan –

hur kosmologerna än vrider och vänder på saken – bara betyda att universum antingen har en viss given ålder eller en viss bestämd storlek – eller bådadera. Att universum dessutom expanderar hjälper också till att delvis förklara nattens mörker (genom ljusets energiförlust).

Om allt detta kan vi nu läsa i detalj i en föredömligt upplagd populärvetenskaplig genomgång i den brittiske astronomen Michael Disneys underhållande bok **The Hidden Universe** (förlag: JM Dent, London) plus i en artikel i senaste numret av New York-tidskriften **The Sciences**, skriven av Simon White, en forskare som specialiserat sig på att bruka datorer i jakten på den försvunna massan.

Vänd^o
Forts.

■ MÄTT OCH VÄGT

I generation efter generation har astronomerna mätt och vägt universum och dess himlakroppar: solen, stjärnorna, Vintergatan, galaxerna, galaxhoparna... Hur vi än adderar summorna, visar Disney, räcker inte delmassorna till för att universums täthet (massan delad med volymen) ska nå den kritiska punkt där Den Stora Krossen blir vårt slutalternativ.

Frågan i dag är alltså – om vi inte föredrar alternativet med en kosmisk kyldöd – om det finns materia där ute i världsrymden, som astronomerna "glömt" eller över huvud taget inte kan komma åt med sina teleskop?

Disney skriver mycket om existensen av ljussvaga röda dvärgstjärnor i vintergatorna och berättar om hur radioteleskop och satelliter ständigt avslöjat nya typer av himlakroppar som inte kan observeras med jordbundna teleskop.

Allt pekar i dag på att de enskilda galaxerna i den till synes tomma rymden omges av halos med vätgas. Och redan på 30-talet räknade sig den märklige astronomen Fritz Zwicky (neutronstjärnans teoretiske upptäckare!) fram till att det måste finnas en "tyst majoritet" av materia mellan galaxerna och deras överordning, galaxhoparna.

■ MATERIESTINNA

Lägg till detta teorierna om de materiestinna men osynliga svarta hålen och svarta galaxerna och partikelfysikernas favorit – att varje kubikmillimeter av universum genomströmmas av den nästan masslösa neutrino-partikeln – är det inte omöjligt att vi ändå kan nå upp till en kritisk massa och kritisk täthet för vårt kosmos.

Hos Michael Disney slutar genomgången med det inte oväntade kravet på mer forskning. Han beskriver den korta tid vi kunnat utforska universum med teleskop och kameror närmast som en stillbildsövning av ett ofantligt universum stätt i ständig utveckling. Framst efterlyser han fler insatser via satellit.

I dag satsar de utvecklade länderna tio gånger mer på toapapper än astronomi, noterar Disney, bokens minst pregnanta iakttagelse. Men kosmologerna är nu ett vanvördigt släkte, för vilka inga heliga lagar finns. Det finns till och med teoretiker bland dem som förnekar det allra heligaste av allt – att Newtons gravitationskonstant verkligen är en konstant.

■ OANTASTLIGT

Framför allt tror Disney inte att vi identifierat alla komponenter ännu i universum genom det fönster vi har i utkanten av Vintergatan.

– Astronomin vore en hel del roligare om mycket av universums beståndsdelar ännu inte har avslöjats, skriver han.

Som ett credo för den fortsatta jakten på den försvunna massan låter det oantastligt.

ULF R JOHANSSON

Möte med det OKÄNDA

BOKEN BRANN UPP FRAMFÖR MINA ÖGON

Det var en fredag i juni 1976. Jag hade bestämt mig för att tillbringa ett veckoslut i mina morföräldrars sommarstuga som ligger ett par mil öster om Borås. De 6 milen tog mig ca 4 timmar att cykla, men eftersom det var sommar och varmt så kändes det riktigt uppfriskande och skönt. Väl framme letade jag fram nyckeln och gick in. Den lukt som mötte mig var något av det mest otäcka jag någonsin känt. Jag öppnade alla fönster både på under- och övervåningen där jag också fann att alla böcker var borttagna ur bokhyllan och istället stod staplade i högar. I rummet där böckerna fanns luktade det starkast. Det var så fruktansvärt att jag var tvungen att springa ut och kräkas. Jag stannade ute i en halv timme innan jag vågade mig in igen. Jag sprang upp på övervåningen där lukten tycktes ha försvunnit något, på nedervåningen var den helt borta. Det var något som inte stämde med rummet sedan jag var där sist och jag kunde inte bli klok på vad det kunde vara. Min första tanke var att något fattades, men så var inte fallet. Det var en bok som låg uppslagen vilket den inte gjort tidigare. Boken var utav Arthur C Clark och heter År 2001 – en rymdodysse. Någon hade ringat in ett par meningar ifrån förordet med röd penna: "Bakom varje nu levande människa står trettio spöken, för de döda genom tiderna är trettio gånger fler än de människor som nu lever på jorden. Sedan tidernas gryning har grovt räknat hundra miljarder människor levt och verkat på denna planet". Jag antog att det var någon av den övriga familjen som ringat in det förra året de var här. Men jag ändrade snart uppfattning. På ena försättsbladet stod det med tryckta guldbokstäver, "Vi är dina trettio spöken, HA, HA". Så stod det mitt namn och dagens datum. Sedan fattade boken eld och brann upp. Jag köpte senare ett nytt exemplar

Ur Allers
nr:38
-1985

av boken och då upptäckte jag att ena försättsbladet var bränt. Chocken jag fick då var nästan värre än då boken brann upp.
Niklas

NÄR MIN SON VAR I FARA VAKNADE JAG MED ÅNGEST

En kväll då min man och jag kom hem, hittade vi bland posten ett efterlängtat brev från vår son.

Han var jungman på ett fartyg och han skrev att de befann sig i Suez och att han var frisk och glad. Då vi så småningom gick till sängs, somnade vi lugnt. Det kunde vara oroligt ibland att ha pojken till sjöss, det var långt emellan breven.

Plötsligt vaknade jag med en väldig oro och ångest. Jag skalv i hela kroppen och svetten bröt fram. Så småningom gick det över och jag somnade igen.

Efter en tid kom vår son hem från sjön. Första kvällen berättade han för oss: "Vi var ute till havs på väg hem, då jag blev väldigt sjuk med så hög feber att jag yrade. Några av mina kamrater fick turas om att hålla mig kvar i sängen. De påstod att jag ville hoppa överbord och springa till mamma, som jag såg i mina feberfantasier.

Befälet vände och tänkte anlöpa närmsta hamn, för att lägga in mig på ett sjukhus. När febern gått ner och faran var över, fortsatte fartyget resan och jag tillfrisknade rätt fort. Styrman trodde att jag hade blivit matförgiftad då jag varit iland."

Pojken var mager och blek en tid, men återhämtade sig snart.

En underlig känsla kom över mig, då min son talade om tiden för sin sjukdom och jag förstod att det var just under de timmar då som han hade yrat mest, som min hemska nattmara plågade mig. Det måste vara någon sorts tankeöverföring.

Maggan

□ Koncentrerade störtkuror av partiklar från rymden kan orsaka tillfällig blackout hos människor, tror en del forskare.

Oskyddade trafikanter skulle därmed kunna råka ut för en "oförklarlig" trafikolycka. Nu har forskarna funnit ett par

avsändare av partikelstrålning ute i rymden.

Redaktör: Bo Teglund

Nya rön om den kosmiska partikel- strålningen

För första gången tror sig forskarna ha upptäckt kosmisk partikelstrålning från bestämda platser i rymden utanför vårt solsystem. Strålningskällorna ligger i riktning mot Vintergatans nordpol och i stjärnbilden Svanen – här kan avsändaren vara ett svart hål.

Kosmisk strålning, det är laddade partiklar, huvudsakligen atomkärnor, som i hastigheter nära ljusets kolliderar med jordatmosfären och genom kärnreaktioner åstadkommer skurar av nya partiklar. I sällsynta fall är energin så hög att en enda atomkärna kan orsaka en koncentrerad störtkur av miljarder partiklar mot jordytan.

Vissa forskare anser numera att sådana här skurar kan åstadkomma trafikolyckor, åtminstone om de drabbar oskyddade trafikanter, t ex cyklister och mc-förare. En fullträff på en människa kan leda till tillfällig blackout. Olycksrisken är dock liten, högenergiskurarna är som sagt sällsynta.

Vi är vana vid strålningen

Den vanliga kosmiska strålningen är jämnt fördelad i rymden. Mätningar vid jordytan har visat att den skiljer sig från plats till plats med bara en tiotusendel.

Vi människor är vana vid att leva med kosmisk strålning av lägre energi. De ständiga bombardemangen i atmosfären åstadkommer ett oavbrutet partikelregn mot jordytan.

De kosmiska partiklarnas ursprung är lite gåtfullt. Vår egen sol levererar kosmisk strålning med ganska hög energi vid solutbrott, men de snabbaste partiklarna kommer troligen till

största delen från exploderande stjärnor i vår galax, Vintergatan.

De laddade partiklarna avböjs i magnetfält. Stora mängder av den kosmiska strålningen fångas upp av jordens magnetfält (van Allen-bältet) som sträcker sig 6 000 mil ut i rymden och ligger som en bilring runt ekvatorn. Vid polerna är det fritt fram för inkommande strålning.

Men partiklar med hög energi stoppas inte av jordens magnetfält – de brakar rakt igenom och kolliderar med atomer och molekyler i atmosfären.

Cirklar runt miljontals år

Forskarna tror att högenergi-partiklarna kan cirkla runt i Vintergatan i miljoner år, fångna av galaxens jättelika magnetfält, innan de av en händelse träffar jorden.

Att bedöma vilken riktning dessa partiklar kommer från är mycket svårt, eftersom deras bana är krökt. Endast mycket sällsynta partiklar på de högsta energinivåerna trotsar även galaxens magnetfält och går "spikrakt".

När en enda atomkärna med hög energi krockar med jordatmosfären kan det bildas miljoner, ibland miljarder protoner, neutroner, elektroner och s k muoner (eller myoner), som är släktingar till elektroner. Plus en stor dos gammastrålning.

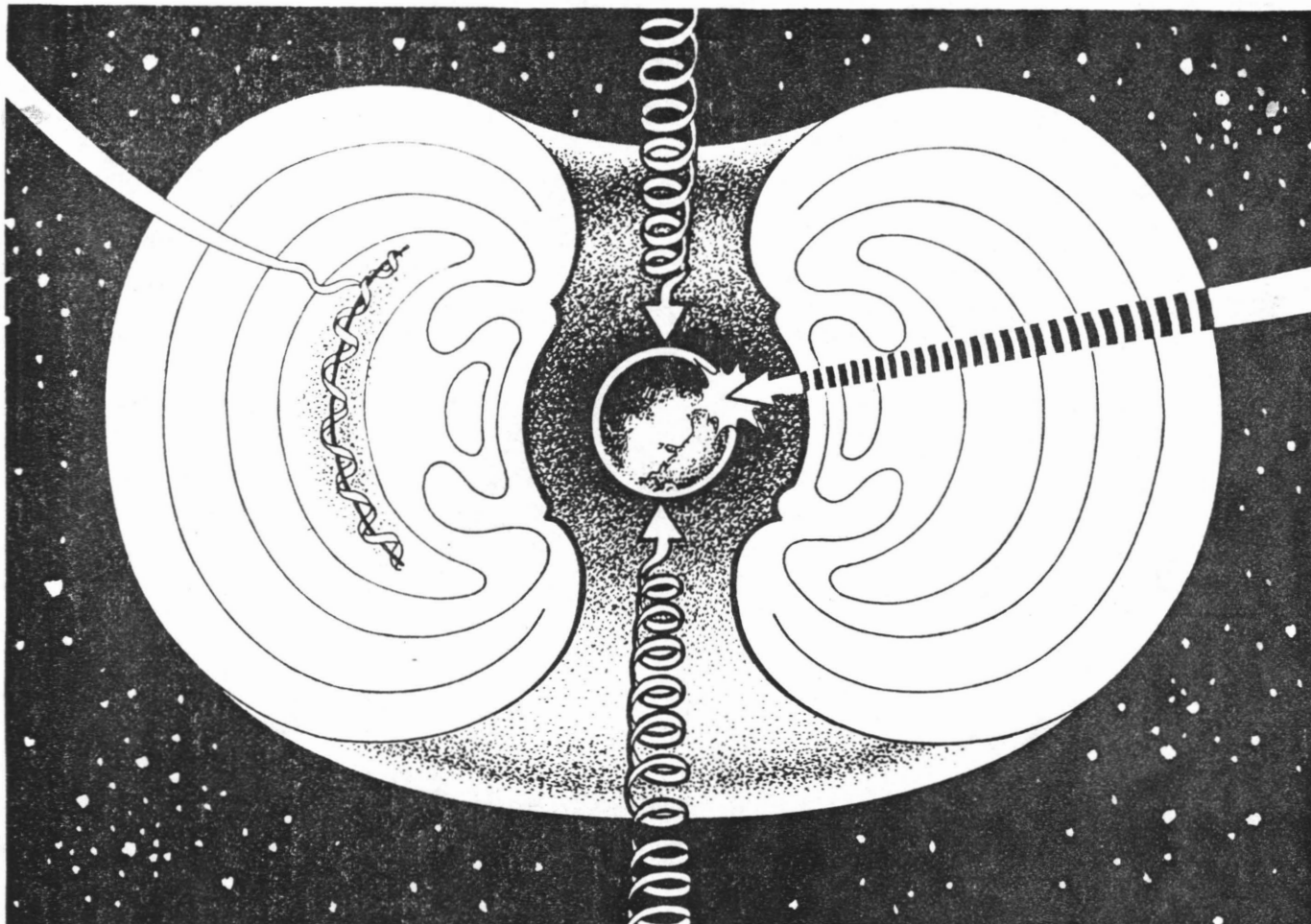
Muoner, som bildas på detta sätt, rusar med hög hastighet (nära ljusets) mot jorden. De är kortlivade (bråkdelen av en sekund) men den höga farten gör att de lever längre (relativitetsteorin). Muonerna har mycket stor genomträngningsförmåga och de kan nå flera hundra meter ner i jorden innan de förintas.

Två stjärnbilder blir utpekade

Nu har tre forskare vid Uni-

versity of Minnesota, Marvin Marshak, Earl Peterson och John Bartelt, gjort mätningar som visar att energirik strålning tycks komma från två bestämda platser i rymden, nämligen stjärnbilden Svanen och Vintergatans nordpol.

Mätningarna har gjorts i en detektor, belägen i en gruva 600 meter under jorden. Detektorn, som väger 31 ton, har använts sedan 1981 för att registrera protonstöter. Enligt de moderna fysiklagarna kommer protonerna, grundstenarna i all materia, att förintas efter mer än 10^{32} år och förvandlas till strålning.

Jorden har ett jättelikt magnetfält som ligger som en "biring" runt ekvatorn och sträcker sig 6 000 mil ut i rymden. Kosmisk partikelstrålning kommer från alla håll. Partiklar med lägre energi fångas i regel upp av magnetfältet och stannar där (t h). Vid polerna är det dock fritt fram för partiklarna – inget magnetfält. Partikelstrålning med hög energi brakar rätt igenom magnetfältet (t h), krockar med atmosfären och utlöser genom kärnreaktioner kaskader av partiklar

Detta experiment har hittills inte gett något resultat. Men i stället har forskarna gjort nya märkliga rön.

Att detektorn lagts så långt nere i jorden, under 600 meter solitt berg, beror på att experimentet skulle skyddas från kosmisk strålning! Men de mest energirika muonerna trängde genom det tjocka berget och sedan experimentet startade har man registrerat 800 000 muoner i detektorn.

Det stora partikelregnet var inte helt oväntat, däremot blev forskarna förvånade över att en del av dem kom i plötsliga skurar från samma riktning. Andra muoner kom från en annan riktning under perioder på ungefär en timme. De två typerna tycks ha envar sin ursprungskälla. Vilka dessa är håller forskarna på att utreda.

Misstänkt svart hål

I stjärnbilden Svanen finns ett misstänkt svart hål, roterande runt en jättestjärna, vars atmo-

sfer håller på att uppsluka. Från detta ställe kommer kraftig röntgen- och gammastrålning och det är inte omöjligt att även kosmisk strålning kan alstras vid processen. Forskarna antyder mycket försiktigt en sådan möjlighet – men på det här stadiet vill man först försöka bestämma exakta riktningar av partikelstrålningen.

Den kosmiska strålningen i världsrymden består huvudsakligen av protoner (vätekärnor) och heliumkärnor, men även tyngre grundämnen, som kol, järn och i sällsynta fall guld och uran förekommer. Forskarna i Minnesota tippas att de partiklar som orsakar det riktade muonregnet i gruvan är högenergiproner eller järnkärnor.

Både farligt och nyttigt

Forskningen kring kosmisk partikelstrålning har tagit fart på senare år. Nu behandlas den här strålningen med stor respekt, de snabba atomkärnorna är farliga så fort man kommer

utanför jordatmosfären. Ett problem att beakta i rymdåldern.

Även i flygplan som går på mycket hög höjd (t ex Concorde) är den kosmiska strålningen ett problem. Människor ombord måste skyddas.

Men på 60-talet var det inte så noga – den första månkraketen var inte byggd för att stoppa kosmisk strålning. Snabba heliumkärnor för genom raketväggarna – astronauterna märkte att det blixtrade inne i ögonen på dem i mörker! Heliumkärnorna krockade med atomkärnor i näthinnsans stavar och tappas och orsakade reaktioner.

Den kosmiska strålningen har emellertid även varit till nytta. I Sverige har man letat efter malm ovanför gamla gruvgångar genom att räkna antalet muoner som per dygn passerar mellan gruvan och jordytan. Om det finns malmskikt stoppas en del av muonerna.

Text:
Åke Hallgren
Teckning:
Georg Holm

Forntida teknik kan ge nyckel till framtiden

Mycket tyder på att våra förfäder tusentals år tillbaka i tiden hade en högt utvecklad teknik. Det är tänkbart att den katastrof som ödelade jorden för cirka 8000 år sedan i själva verket kan ha varit ett kärnvapenkrig...

Drabbades världen av kärnvapenkrig för tusentals år sedan?

Text: ÖRJAN BJÖRKHEM

Bild: ÅKE CYRUS

Alla folk berättar samma historia – någon gång i forntiden inträffade det en förfärlig katastrof – jorden ödelades av enorma flodvågor och under en tid var det bara enstaka människopillror som kunde överleva.

Vi tänker oss de stackars överlevande som primitiva människor med stenåldersredskap och Noa som en enkel stamhövding som byggde sin ark med grovt tillryggade stockar.

Men det är inte säkert att det var så – katastrofen som ödelade jorden för cirka 8000 sedan kan mycket väl ha varit ett kärnvapenkrig och Noas ark kanske var en flygande fästning.

Carl Anton Mattsson i Nyköping ägnar varje ledig stund åt att försöka ta reda på hur det verkligen var – han är inte alls säker på att det den gången rörde sig om ett kärnvapenkrig – men han är alldeles säker på att vår historieskrivning är felaktig på många punkter.

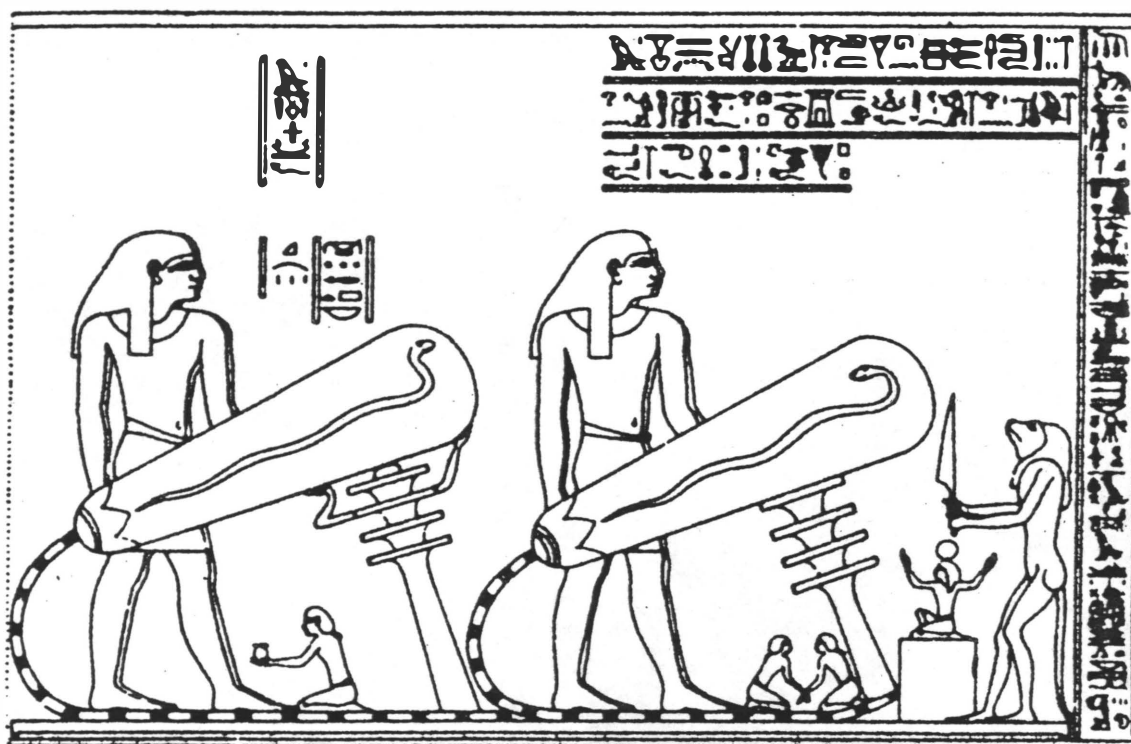
– Under varje semester de senaste åtta åren har jag farit runt till olika ruinstäder i världen, säger han. Och jag har med egna ögon kunnat konstatera att den forntida tekniken var oändligt mycket mer utvecklad än vad vi kan drömma om.

Okända ruinstäder

Carl Anton Mattsson har studerat ruiner och pyramider i Peru, i Mexico, i Indien, på Sri Lanka, i Colombia, i Venezuela, i Nepal och i Kina. Han vet vad han talar om.

– Det allra märkligaste är att många enorma ruinstäder i Syd- och Mellanamerika är totalt okända utanför landets gränser, säger han.

– Det är ett av skälen till att forntidens teknik är så okänd för oss. Ett annat är att den här enorma utvecklingen skedde vid en tid då det var istid. En naturkatastrof – eller kanske ett krig vars fasor vi inte kan föreställa oss – gjorde

En bild från det gamla Egypten. Hur högt utvecklad var tekniken den gången? Föremålen påminner om moderna glödlampor och högsämningsisolatorer.

sedan att polarisen smälte. Om någonting liknande skulle ske i dag skulle nästan alla jordens städer utplånas i stora flodvågor, för städerna ligger nu, liksom de alltid måste gjort, nära kusterna. Av vår civilisation skulle det bara återstå enstaka egendomliga spår.

Och av den gamla civilisationen återstår också en del totalt oförklarliga spår. I Bagdad har man hittat ett batteri som är ett par tusen år gammalt, ett fungerande batteri som använts femtonhundrade år innan elektriciteten "upptäcktes".

Och Carl Anton Mattsson har själv klättrat ner i de understa kryptorna i Denderatemplet i Egypten som för fyratusen år sedan användes som tekniskt universitet.

Där på kryptans väggar finns

det inristade bilder som alldeles omisskännligt visar två män som håller upp elektriska glödlampor.

Den gåtfulla pyramiden

I det civila är Carl Anton Mattsson butikschef, men när han far till Egypten för att titta på Cheopspyramiden, då tar han med sig en Geigermätare.

– Cheopspyramiden är en av historiens olösta gåtor, säger han – här finns det ingen kungagrav och inga bilder på väggarna – allting tyder på att pyramiden har använts till någonting, men vad?

Men det finns många märkligheter i pyramiden. I det som kallas för konungens kammare är en bit av golvet täckt av smält granit som runnit ut över golvstenarna.

För att smälta granit krävs en temperatur på åtminstone 4000 grader – sådana temperaturer förekommer inte i naturen och vi "vet" att de gamla egypterna aldrig kunnat åstadkomma detta. Det man tänker på är någon sorts olycka i ett kärnkraftverk – en hardsmälta.

Och faktum är att när man sätter igång Geigermätaren så börjar den knattra inne i konungens kammare, precis som om ett radioaktivt ämne en gång förvarats där och smittat ner omgivningen.

– Jag trodde först att det kunde vara själva graniten, säger Carl Anton, men vi mätte radioaktiviteten både i själva granitgruvorna och i ett annat tempel som var byggt av det materialet och där var radioaktiviteten lägre.

– Ingen vet om det förr i tiden

Cheopspyramiden är en av historiens olösta gåtor, påpekar Carl Anton Mattsson, som själv kunnat konstatera stark radioaktivitet i pyramidens inre.

fanns en eller flera civilisationer, säger Carl Anton, men vi vet att den här tekniskt avancerade kulturen inte bara fanns på ett ställe.

Flygande farkoster

Profeten Hesekiel ger i Bibeln en berömd skildring av en luftfarkost som NASA-ingenjören Joseph Blumrich har gjort en fungerande modell av. Och i det indiska eposet Mahabharata som vi bara vet går tillbaka 4000 år i tiden – där beskrivs otaliga flygande farkoster – så kallade vimamnor. Vimamorna ser ut som ett flygande tefat och enligt beskrivningarna i Mahabharata kunde de sprida död och förintelse i en utsträckning som bara kan åstadkommas med atomvapen.

– Och, säger Carl Anton Mattsson, jag fick nyligen höra att vid utgrävningarna av världens

äldsta ruinstäder, Mohenjodaro och Harappa vid Indus, har man upptäckt att människoskeletten var radioaktiva!

Betyder det att civilisationen för åttatusen år sedan var ganska lik vår egen, att det fanns atomvapen, att det fanns samma olycksaliga benägenhet att leka med de farliga vapnen – och att världen gick under och de få överlevande långsamt fick se sig upp från stenåldersnivån igen?

I dagarna har Carl Anton Mattsson gett ut boken "Teknik i forntiden" som är ett nytryck av professor Henry Kjellsons forskning på samma område. Här har Carl Anton Mattsson kompletterat med fotografier, han har följt professorn i spåren och kontrollerat varje detalj.

Nästa projekt är att ge ut Vymanika-Shastras berömda ma-

nuskript på svenska. Det är en lärobok för piloter som anses vara minst 8000 år gammal! Här beskrivs inte bara pilotens klädsel och den lämpliga dieten, utan också exakt hur de olika vimanorna skall byggas och hur deras förstörelsevapen skall konstrueras.

Nyckel till framtiden

Artikelförfattaren har fått se på boken, men inte riktigt kunnat bestämma sig för hur mycket han skall tro på dess detaljer. Men det är ett faktum att samma Vimanas, samma tefatsliknande flygfarkoster beskrivs i Mahabharata som alla historiker är överens om har flera tusen år på nacken.

Det är också ett faktum att historikerna är överens om att det inte funnits några flygande farkoster före nittonhundratalet. De

menar att Hesekiel och de urgamla indiska manuskripten talar "symboliskt" och "i bilder".

Och visar man dem det faktiskt existerande batteriet från Bagdad eller de mångtusenåriga bilderna av glödlamporna i Denderatemplet då är det "oförklarligt".

Visar man dem de urgamla jattehornen, ragdongerna, som i Tibet anses ha använts för att förflytta stenblock på flera ton – då är det "kultföremål" och "legender". Det är lätt att hålla med om att historikerna av facket har gjort det lätt för sig.

Carl Anton Mattsson har inte tänkt att låta sig nöja med det här – han har gjort det svårt för sig.

Det finns alltför mycket som är oförklarat i vårt förgångna – och förklaringen kan kanske förändra vår framtid. ■

Anna hade arbetat ett år med sin nya romanfigur när mardrömmen hände

JAG BESTALS AV RÅNAREN I MIN ROMAN

Under några korta sekunder upplevde författaren Anna Westberg det som inte kan hända. Den rånare hon skrivit om och fantiserat kring för sin nya roman åkte med samma tunnelbanevagn som hon – och bestal henne på alla pengarna! – Det kusligaste var det att han plötsligt fanns, säger Anna, som efter rånet fick en ny chock. När hon kom hem var boksidorna där rånaren beskrivs spårlöst borta...

Text: GUNILLA LIDBECK
Bild: PÅR RITTSEL

Söndagsförmiddag i metron i Paris. Den fräna lukten sticer i näsan. Perrongen är svart av folk. Äntligen kommer tunnelbanevagnen. Slagsmål om platserna, de flesta blir utan.

Anna Westberg tar tag om mittstången. Dussinet andra människor gör detsamma. Det är trångt.

Så rullar vagnen in i tunneln. Sorlet upphör. I tystnaden kryper en fasa. Något kommer att hända. Någon är hotad. Anna vet instinktivt att det är hon.

Anna är svensk författare, bosatt i Paris. I många veckor har hon suttit isolerad och skrivit. Det är första gången på länge hon är ute i den parisiska verkligheten.

Hon känner hur hans svarta blick bränner vid hennes hud. Hon hör hans flämtande andedräkt intill sig. Hon blir vettsskrämd, och hon är väl medveten om att han kan vädra hennes rädsla. Hon vet också att han är skoningslös.

Anna Westberg fick en chock när hon mötte rånaren som hon skrivit om i sin roman i verkligheten.

Hon känner honom väl. Det är Sandro, rånaren, som hon skriver en roman om. Det är han som nu obevekligt ska visa henne vem som råder.

Stiletter

Allt går blixtnabbt. Han har tre kumpaner med sig, och gemensamt pressar de Anna mot mittstången. De fäller ut sina stilettnivar, letar fram väskan som hon bär under pälsen och plockar henne på alla pengar hon har.

Det är drygt ett år sedan detta hände Anna, och hon har berättat om sin märkliga upplevelse i SJ:s tidning Raka spåret i en berättelse hon kallat Dikten som blev verklighet. Anna Westberg, född 1946 i Ovensjö i Gästrikland, som tidigare skrivit flera romaner – mest känd är Walters hus från 1980 – har aldrig tidigare varit med om att det hon diktat blivit till verklighet på detta omskakande vis.

– Det kusligaste av alltihop var det att här fanns han plötsligt,

Så här föreställer sig tecknaren Nils Forshed att Anna Westberg mötte sin romanfigur i verkligheten.

denne min diktade person Sandro, som jag skrivit om och fantiserat kring i ett år. Från dikten hade han tagit klivet rätt ut i verkligheten och gett sig på just mig.

Ville straffa mig

Jag kände så exakt igen hans utseende, så som jag själv beskrivit det i min roman. Hans drag hade jag hämtat från en tavla jag fascinerats av på Officegallerierna här i Paris, italienaren Caravaggios porträtt av en gatpojke från tidigt 1600-tal. Det var en chock att se honom livs levande. Det var som om han ville straffa mig, som ville han säga: "Det är min värld du har gjort intrång i, håll dig du i din rika värld och ge tusan i min!" Och jag kände faktiskt skuld, och jag visste säkert att han inte tänkte skona mig.

När Anna senare ska se igenom sitt manus, upptäcker hon att sidorna 23 – 62 är spårlöst försvunna. De bara finns inte längre. Och det var just de sidorna, där hon beskrivit Sandros stölder!

– Jag fick förstås lov att skriva om de där sidorna, men det var svårt. Jag mindes bara som i en dröm vad där hade stått.

Anna arbetar fortfarande med romanen, och hennes diktade figur Sandro envisas med att materialisera sig i verkligheten.

Bestulen igen

– För en tid sedan åkte jag metron igen tillsammans med mina

barn och en väninna. Det var just på den sträckan där jag blev rånad, så jag sa lite skämtsamt att nu får vi lov att hålla våra handväskor under hakan, precis som alla kloka tanter gör. Och vi gjorde det. Ändå – när jag sedan var inne i en affär och skulle ta fram plånboken och betala, så var den borta. Utan att jag märkt det hade jag ännu en gång blivit bestulen på exakt samma metrosträcka.

Anna har fortfarande kvar ungefär ett halvårs arbete med romanen.

Man kan ju hoppas att Sandro under den tiden snällt och beskedligt håller sig kvar på manusidorna, i stället för att spöka omkring i verkligheten.

Det händer att Anna tänker på den man från televerket som var uppe i hennes skivarlya på den tiden då Sandro för henne bara var en diktad figur, och hon ännu aldrig i verkliga livet råkat ut för en rånare.

Mannen från televerket undrade just det, när hon berättade vad hon skrev om – hade hon träffat på någon rånare? När hon sa nej, sa han att det var lätt fixat: "Gå bara ner i metron!"

Och till goda vännen, som också undrade om hon kunde skriva om något hon aldrig varit utsatt för, till honom hade hon sagt: "Det är lättare att föreställa sig verkligheten än att vara i den."

Nog fick hon rätt i det, alltid. ■

Vad ska
man tro?

Arkeologen dr Samuel Lothrop med hustru invid ett av de väldiga stenkloten.

Ur Allers nr. 8 - 1984.

INGEN KAN LÖSA STENKLOTENS GÅTA

Mystiska stenklot av granit från Costa Ricas djungler har satt myror i huvudet på vetenskapsmännen. De är från en svunnen tid då inga tekniska hjälpmedel fanns och ändå oerhört välgjorda och tycks symbolisera vårt solsystem.

När någon gång på 30-talet anställda vid ett bananbolags kompani skulle röja upp i Costa Ricas otillgängliga djungler för att skaffa ny mark för odlingar gjorde man en märklig upptäckt. Halvt begravda i den tät vegetationen fann man bollar av granit, perfekt runda i formen och fint slipade så att ytan var alldeles slät. Bollarna var olika till storleken, från en tennisboll och upp till 2,4 meter i diameter och med en vikt på 16000 kilo. Ingen kunde begripa varifrån de kom och hur de hamnat där.

Första gångerna bollarna utsettes för vetenskaplig uppmärksamhet var när den amerikanske arkeologen dr Samuel Lothrop på en forskningsresa passerade staden Palma Sur och upptäckte att stora, perfekt formade stenbollar dekorerade gräsmattor och trädgårdar till privata villor.

– Det var en fantastisk syn, kommenterade dr Lothrop som tog till sin uppgift att ta reda på hur många bollar det fanns.

Detta ställde sig svårt eftersom en del av befolkningen hade huggit sönder bollar i tron att det fanns skatter inuti, men enligt beräkningar måste minst 1200 ha existerat.

Nu uppstod en rad frågor.

Hur var bollarna gjorda? Hur hade de kommit till platsen? Vad användes de till?

Alla frågorna är än i dag obesvarade trots ivriga forskning och många teorier. Att de måste vara gjorda av människohand är helt klart. Under den tidsperiod de måste härröra från fanns inga mekaniska hjälpmedel. Inte heller fanns resurser att frakta de största bollarna, och de kan inte vara tillverkade på platsen eftersom där inte fanns sådant material. Närmaste bergstrakter ligger fyra mil bort.

Vad stenbollarna tjänade för ändamål är ett annat olöst mysterium. Genom att rekonstruera de platser de funnits på och deras inbördes placering kom man fram till en häpnadsväckande teori. Bollarna skulle kunna symbolisera vårt solsystem – men det skulle innebära att något primitivt, för länge sedan existerande folk med blotta ögat kunnat se de planeter som vi i dag måste ha avancerade optiska instrument för att upptäcka.

Än i dag famlar man i blindo när det gäller bollarnas ursprung och användning.

– Om några vet något om dem så är det vi, säger direktören för Costa Ricas Nationalmuseum. Och vi vet inget alls.

Jag stod i sommars- stugan och såg ett tefat landa på ängen!

Ur
Hemmets
Journal
nr: 26, 1985.

□ Plötsligt lystes ängen utanför familjen Festers sommarhus i Haverdal upp av ett intensivt gulvitt sken. Ett "flygande tefat" — "en jättespindel på tio ben" — landade.

□ Läkarsfru Siw Fester från Norrköping stod i badrummet som förhårad — och paralyserad av rädsla — och tittade på fenomenet genom badrumsfönstret.

□ Det hände ofattbara saker i Haverdal den här natten. En granne till Siw mötte en lysande äggformig varelse i trädgården..!

□ Här berättar de båda kvinnorna om sina fantastiska upplevelser.

Siw Festers man, Christian, läkare i Norrköping var hemma och skötte praktiken när Siw hade sin märkliga "utomjordiska" upplevelse i sommarhuset i Haverdal — Jag tror fullt och fast på vad Siw berättat för mig, säger han. Hon hittar inte på historier.

TEXT OCH FOTO:
BJÖRN H
LARSSON

TECKNING:
INGEMAR
BERGGREN

Det hände i Haverdal, en mil norr om Halmstad, 21 augusti 1983. En röterande, skarp, lysande farkost landade på en äng. Siw Fester står i dörröförså i familjens sommarhus och betraktar genom fönstret hur farkosten landade i ängen.

□ Klockan på nattduksbordet visade på fem över två när Siw Fester vaknade med en egenomlig oro i kroppen.

Det var den 21 augusti den varma sommaren 1983. Den ljumma nattvinden gav inte mycket svalka.

— Jag var genomsveitig och törstig när jag vaknade och tittade på klockan, berättar Siw. Det var bara jag och min son i sommarstugan i Haverdal i Halland. Min man, som är läkare, hade åkt hem tidigare för att sköta praktiken i Norrköping. Jag lyssnade ut i natten efter

något som kunde förklara min oroskänsla, men hörde inget ovanligt. Så gick jag ut på toaletten för att dricka vatten.

I samma ögonblick som Siw öppnar dörren till toaletten får hon se något fantastiskt genom fönstret. Femtio meter bort svävar ett starkt lysande luftskepp — ett "tefat" — i luften. Hon vågar knappt tro sina egna ögon. — Det fanns där i slutet av gatan där ängen tar vid, säger hon och pekar när vi hälsar på henne i stugan i Haverdal.

— Jag var tvungen att nypa mig
(Fortsättning sidan 82.)

Siw visar ängen där farkosten landade. Dagen därpå kunde Siw och hennes grannar konstatera att gräset var nedtryckt och delvis förbrant på en cirkelrund yta med åtta meters diameter.

Jag stod i...

Forts. från sidan 3

själv i armen för att vara säker på att jag inte drömde. Där svävade ett flygande tefat som lyste med ett intensivt gulvitt sken! Gatan och grannhusen badade i det starka ljuset. Det var som mitt på dagen. Farkosten såg ut som en upp och nervänd djup tallrik. Och den roterade hela tiden sakta åt samma håll som visaren på en klocka. Den hängde 10–15 meter över marken.

— Under ett tiotal sekunder flög tankarna som vilda i mitt huvud, fortsätter Siw. Tänk om de landar och det kommer någon ur tefatet! Jag var vansinnigt rädd för vad som skulle kunna hända. Tanken på att ställas öga mot öga med någon sorts varelse från tefatet fyllde mig med fasa. — Det var något säregnet med ljuset från tefatet, menar Siw. Det var som om det fanns något magnetiskt i luften och jag påverkades. Mina tankar började gå trögt. Det var som om jag stod i sirap och efter en stund var jag som paralyserad utan att kunna röra en muskel.

Nu såg Siw hur farkosten sakta sänkte sig ner mot marken. På undersidan vecklades ett tiotal ben ut sig till landningsställ. I samma ögonblick som tefatet satte benen i marken slutade det att rotera.

— Som en lysande jättespindel stod farkosten där på ången. Den mätte sju-åtta meter från kant till kant och var ett par meter tjock mitt på. Då tefatet tog mark var det som om strålningen, som paralyserat mig, släppte. Men skrällen och fasan välldes upp. Jag ville bort från det jag såg. Och jag sprang bort i den andra änden av huset för att se om någon granne vaknat och tänt ljuset. Men det var släckt överallt.

Darrande av rädsla kröp jag ner i sängen och gömde mig under täcket. Jag var så rädd att jag mådde illa. Jag fick för mig att små varelser från tefatet

rörde sig ute i trädgården. Men jag vågade inte gå upp och se efter.

Apatisk låg jag där och väntade på att det skulle bli morgon så att jag kunde ta kontakt med grannarna.

Det första Siw gjorde på morgonen var att ringa sin man Christian på hans läkarmottagning hemma i Norrköping.

— "Du kommer inte att tro vad jag berättar..." Det var det första Siw sa till mig, säger Christian. Jag hörde på henne att hon inte skämtade. Att det hon sett gjort henne ordentligt skräckslagen var uppenbart, säger Christian.

— Siw har aldrig förr pratat om "tefat" eller annat mystiskt. Vi har varit gifta i snart trettio år och har två barn tillsammans. Vi arbetar ihop nästan varenda dag så jag vågar påstå att jag känner min fru mycket väl. Hon har sannerligen inga tendenser till verklighetsflykt. Hon hittar inte på historier, går inte i sömnen eller lider av hallucinationer. Vad min fru såg natten den 21 augusti för två år sedan måste vara verkligt, det är jag helt övertygad om, säger han med eftertryck.

— Siw kan inte gärna paralyseras av skräck inne på toaletten. Tillståndet av förlamning drabbade ju henne redan efter tio, femton sekunder och på den tiden kan hon knappast fyllts med en så kraftig rädsla och skräck.

— Ljuset som Siw såg måste ha innehållit någon kraft som är okänd för oss, en kraft som gjorde henne handlingsförlamad. Dessutom utsattes ju vår granne, en ung kvinna, för en liknande förlamning den där natten.

Vi träffar grannen till paret Fester. Hon är 27 år, välutbildad. Men hon vill inte framträda med sitt namn. Vi kallar henne för Bodil.

Samma natt som Siw såg tefatet var Bodil på dans inne i Halmstad. Hon konstaterade belåtet strax innan hon kom hem att

klockan bara blivit fem i tolv, att hon skulle komma tidigt i säng trots dansen.

— När jag körde in i Haverdalsområdet där våra sommarstugor ligger möttes jag av en egendomlig stämning. Allt blev överkligt på något vis. Bättre än så kan jag inte förklara det.

— Jag parkerade min bil på uppfarten, fortsätter Bodil. När jag steg ur fick jag syn på en ljus figur som stod eller satt på mitt trädgårdsstaket. Först trodde jag att det var min pojkvän som satt där och väntade och jag undrade vad han gjorde ute så här sent på natten. När han inte svarade blev jag irriterad och menade småargt att han åtminstone kunde svara på tilltal...

Då såg jag att det inte var en människa jag talade till utan en självlysande äggformad figur! Den lyste med ett gulvitt sken, som neonljus ungefär. Ljuset från figuren påverkade mig, känslan av överklighet växte. Jag reagerade inte normalt, den äggformade figuren skrämde mig inte och jag tog några steg mot den för att försöka ta mig in i huset. Det blev tvärstopp! En osynlig vägg stod i vägen. Det verkade vara ett kraftfält som grep tag i mig. Vad som sedan hände vet jag inte. En timme av mitt liv försvann. Det blev bara svart och jag vaknade till liv en timme senare. Då stod jag kvar på samma ställe.

Den lysande varelsen var borta och Bodil gick in i sitt hus. Hon satte sig att läsa en bok mitt i sena natten, något som hon aldrig gjort tidigare! Klockan var ett.

— På något underligt vis var jag likgiltig för att det tagit mig en timme att gå de få stegen från bilen och in. Likadant var det med den lysande äggformiga varelsen, jag funderade inte över vart den kunde ha tagit vägen.

På morgonen väcktes Bodil av sin mamma som också bor i området. Hon berättade då att Siw Fester varit hos dem på morgonen och berättat att hon sett ett tefat på natten.

— Det var först då som förtrollningen från natten släppte helt och jag insåg vad det måste ha

varit för konstigheter jag varit med om. Jag bad pappa ringa polisen för att anmäla vad som skett och för att höra om det t ex varit någon helikoptertrafik hos oss på natten. Han ringde flyget, F 14, men det hade inte förekommit flygning av något slag.

UFO-Sverige, en förening som tar emot rapporter och undersöker alla företeelser av det här slaget, besökte både Siw och Bodil för ungefär ett år sedan.

— De ville att jag med hjälp av hypnos skulle återuppleva vad som kunde ha hänt under den timme som jag inte minns ett dugg av, säger Bodil. De erbjöd sig att ta kontakt med en seriös läkare som skulle utföra hypnosen. Men jag vill absolut inte veta. Jag tycker det är kusligt. — Jag har berättat för många vad jag har varit med om och har inte sällan blivit utskrattad och förlöjligad. Därför vill jag vara anonym. Jag vet att det som skedde den natten i min trädgård inte är något fantasifoster utan verklighet. Och jag har ingen lust att vara till åtlöje för en massa fördomsfulla människor som inte vill tro vad jag berättar.

Siw Fester och Bodil gick tillsammans med några andra grannar ner till ången på allmänningen där tefatet landat på natten. — Gräset var nedtryckt på ett cirkelrunt område åtta meter i diameter. På sina ställen var gräset avbränt. Runt om reste sig gräset friskt och markerade skarpt var tefatet landat. Det var inget tvivel om att det stått en farkost eller något liknande på platsen, precis som Siw beskrivit det, säger Bodil.

Det gick en stig från platsen ner till en bäck. Den stigen hade ingen av grannarna någonsin sett där förr!

Siw Fester berättar att hon kände sig mycket illa till mods dagen efter och hon plågades av svår huvudvärk. Något hon annars sällan brukar ha. I flera veckor hade hon svår ångest när hon tänkte på tefatet som landade.

— Jag mår nästan illa av att tänka på det än i dag. Det var så fruktansvärt det jag var med om. (Fortsättning sidan 86.)

Jag stod i...

Forts. från sidan 82

Skulle det hända mig en gång till vet jag inte vad jag gör.

Över en kopp kaffe i Siw och Christian Festers trivsamma sommarstuga berättar hon att hon arbetar som läkarsekreterare åt sin man i Norrköping. Siw

har berättat om sitt märkliga möte för många och även hon har märkt att folk vill förlöjliga och bagatellisera händelsen.

— Jag är övertygad om att det var en farkost från en annan planet, som Siw såg. Det måste vara intelligenta varelser som utforskar oss, säger Christian. — Polisen och andra myndigheter tycks inte bry sig så mycket om den här sortens fenomen. Ingen av dem har, i varje fall

inte vad vi vet, varit här och undersökt händelsen mer än medlemmar i UFO-Sverige.

— Jag läste i lokaltidningen att två personer inne i Halmstad samma natt hade sett ett starkt lysande föremål som flugit fram i utkanten av stan. Samma ljusfenomen observerade en granne härintill. Allt sammantaget pekar på att Siw och Bodil inte fantiserar om vad de upplevt. Vi måste helt enkelt ha haft ett

utomjordiskt besök här i Haverdals, säger Christian.

Siw såg alltså tefatet klockan fem minuter i två på natten. Just då hade Bodil just gått till sängs efter att ha mött den lysande varelsen i trädgården. Tidsskillnaden kan ingen av dem förklara men det intressanta är att de två kvinnorna *samma natt* är med om två så fantastiska händelser med bara några timmars mellanrum. □

Ur Hemmets Journal

nr: 16,
1985.

RED. VERA NORLING

Det var i Hemmets Journal nr 4 som en man berättade om sitt fantastiska möte med varelser i en lysande kula. Av hänsyn till sin familj vågade inte mannen framträda offentligt.

"Allt är sanning"

Några dagar innan Hemmets Journal nr 4 kom ut skrev Mr Anonym ännu ett brev till redaktionen. Tyvärr kom det för sent för att kunna publiceras i anslutning till artikeln om varelserna i den lysande kulan. Så här skrev mannen bl a:

— Jag har också skrivit ner min redogörelse (kanske något mer detaljerad) och stoppat den i ett brunt kuvert med påskriften:

"Att öppnas efter min död." Den ligger i mitt bankfack. Då men inte förr kommer mina överlevande anhöriga att få ta del av mina upplevelser.

Av hänsyn till min familj anser jag mig inte kunna rubba på min anonymitet. Jag vill inte utsätta dem för risken av försmädlighe- ter och trakasserier.

Jag begär inte att någon ska tro på min berättelse men jag upp- repar än en gång: Allt är san- ning.

Fortfarande
Mr Anonym

Först efteråt förstod jag att jag sett två "tefat"

Jag har upplevt något som fått mig att tro på flygande farkoster från en annan planet.

Jag arbetade 1972 som elektriker åt Vattenfall på atomkraft- verket i Ringhals, Väröbacka. Min fru och jag bodde i lägenhet i fiskeläget Bua.

Jag fyller år den 6 maj, och det var den dagen som händelsen inträffade. Min fru och jag hade firat födelsedagen tillsammans

och jag gick vid 11-tiden ut på balkongen för att röka en cigar- rett i den ljumma majkvällen.

Då fick jag se två skarpt ljusblå gnistor, som jag först trodde befann sig på ganska nära håll. Men jag fick omgående klart för mig att de i själva verket syntes långt bort över havet.

De lysande föremålen steg med oerhörd hastighet snett uppåt. Det ena gick litet ovanför och något före det andra. Jag ropade åt min fru att hon skulle komma och se. Men fast hon bara be- fann sig i rummet innanför hann hon inte ut på balkongen innan föremålen var borta.

Min första tanke var att det rört sig om två raketer. Men de följdes åt hela tiden, med sam- ma inbördes avstånd, och de höll

en så svindlande hastighet att den teorin måste uteslutas. De- ras bana gick också exakt, snett uppåt, tills de försvann i intet.

Jag grubblade länge på vad jag sett men fann ingen rimlig för- klaring. Men efter någon tid såg jag ett TV-program om främ- mande föremål. Där berättade en man att han klockan 11 på kvällen den 6 maj satt på sin veranda på Onsala-halvön då han fick se två tefatsliknande föremål komma sakta glidande uppför en liten dalgång. De befann sig bara några hundrat- al meter från honom och fortsatte en bit förbi, men steg sedan med otrolig hastighet uppåt och ut över havet. Onsala ligger exakt i den riktningen från Bua räknat och tidpunkten stämde. Så för- klara det den som kan.

G.O.

Ett rött klot lyste upp skogen

Jag och ett par väninnor upp- levde något konstigt på förvin- tern 1974. Det var i Sandviken och på kvällen åkte vi hem till en väninna på Klangberget där vi skulle ha sjujunta.

När vi parkerat bilen på gatan och kom in på tomten såg vi ett stort rött svävande klot ganska långt ner. Det stod stilla kanske hundra meter från marken. Att det inte var någon helikopter

eller ett flygplan såg vi, och inget motorljud hördes. Det verkade ju intressant men jag sade till mina väninnor:

— Nej, kom så går vi in innan det blir något tok.

När vi kommit inomhus vågade vi faktiskt inte titta ut igen. Men så kom dottern springande ner från övervåningen där hon hade sitt rum, som förresten hade en mycket bra utsikt från fönstret.

— Fy, så ruskigt! utbrast hon. Jag stod och pratade i telefon och så såg jag ett rött klot som drog iväg upp mot Kungsbergs- hållet. Hela skogen lystes upp mot Kungsberg, ett stort vitt sken som varade några minuter. Sedan blev allt svart som vanligt.

Jag har undrat många gånger vad detta var men inte berättat det för så många. Fast egentli- gen — varför ska man inte våga lita på sitt eget omdöme, sin syn och sitt förstånd. Vi är inte tokiga för att vi sett något oför- klarligt, vi är vanliga människor med sunt förnuft.

Berit

Jag stod länge kvar som förlamad

Jag är idag 68 år och det jag ska berätta inträffade i november månad 1935. Vid 12—1/2 tiden

på natten kom jag cyklande mellan Otterbäck och Sjötorp, vägen går alldeles invid stranden av Vänern.

Vid en plats som heter Klevasand fick jag se ett lysande föremål komma utifrån sjön, det gick alltså från vänster mot öster. Jag stannade för att se bättre.

Föremålet stannade rätt över mig, jag skulle tro på en höjd av 50—100 meter. När föremålet stod stilla över mig försvann det gulvita ljuset och det blev andra färger. Jag tittade uppåt skogen till. Så vackert allting blev!

Jag var som förlamad, kunde inte röra mig. Det kändes som om jag skulle dras upp till far-kosten. Den var stor, jag skulle tro 15—20 meter.

Redan efter en halv minut försvann föremålet med en väldig fart, men då med kurs mot norr. Jag stod kvar rätt länge, jag var verkligen som förlamad av vad jag sett.

Föremålet gav inte något ljud ifrån sig. Det var alldeles lugnt, det enda som hördes var vågor-na som slog mot stranden.

Jag cyklade hem och lade mig, men så fort jag skulle slumra till såg jag föremålet igen. Så den natten blev det inte mycket sömn. Jag tror på fullt allvar att det finns utomjordiska varelser som besöker oss här på jorden.

Eja

Jag såg ett ljus — och plötsligt flyttades min bil!

Det hände klockan 20.30 den 13 augusti 1968, en ljuvlig stilla kväll. Jag var på väg hem till Trelleborg från mitt arbete som telefonist på ett stort företag i Malmö. Bilresan var rutin, jag hade kört samma väg i tio år och höll mina vanliga 70 km.

Det var ungefär en halvmil kvar att köra och jag satt och tänkte: — Nu missar jag en

kvart på "Arvingarna". Större problem än så hade jag inte förutom det vanliga med matlagning och inköp som alla dubbelarbetande kvinnor har.

Då, i en liten backe, möter mig ett orange ljussken, lite högre ovanför vägen än en vanlig buss. Jag hann tänka: — Har de nu

börjat med tvåvänningsbussar som i London? Vad jag än kände i det ögonblicket, så inte var det räds-la.

Skenet kom närmare. Det var ett föremål som täckte hela vägen och väl det, det var kanske 10—15 meter brett. Plötsligt vek föremålet av till höger. Billjuset sloknade, bilen brummade till som när en maskin stannar vid åsknedslag och det blev kol-svart, som i en säck.

Jag satt kvar i bilen och vred på startnyckeln, men ingenting hände. Konstigt, bilen hade varit på besiktning dagen innan och ingen kunde kalla den en skrotbil.

Lika plötsligt tändes bilens lyktor igen, motorn började åter brumma. Då upptäcker jag plötsligt att jag står på fel sida, alltså på vänster sida av vägen! Det var ren tur att det inte kom någon bil emot mig.

Det hela varade två—tre minuter. Bilen gick som vanligt igen och jag körde snabbt över på rätt vägbana. När jag kom upp på backen såg jag föremålet gå ner intill en ättehö. Då lyste skenet vitt från en fönsterramp runt mitten av föremålet. Fönstren släcktes ett efter ett.

Jag körde hem så fort jag kunde. Utan att ställa in bilen rusade jag in efter filmkameran. Först nu var det som om jag fattade vad jag varit med om. — Kom med! ropade jag till min man. Du får världens bild på ett flygande tefat!

Men min man var inte alls med på det.

— Nej, sa han bestämt, det kan vara farligt. Jag ställer in bilen.

Jag ville ringa både till polis och tidning men min man närmast förbjöd mig. Och förmodligen gjorde han rätt, antagligen hade jag bara blivit utskräddad. Men nog var det konstigt att just jag fick vara med om den här upplevelsen. Jag hade aldrig läst en enda bok om UFO:s och livlig fantasi kan ingen beskälla

mig för att ha. Jag är en dubbelarbetande kvinna med båda fötterna på jorden.

Men det finns en sak i det här sammanhanget som jag aldrig, aldrig har vågat tala om för någon. Det är knappt jag vågar nu heller, för risken är att det möts med ett gapskratt. Och det är faktiskt vad det handlar om — ett gapskratt.

När jag satt där inne i bilen och vred på startnyckeln hörde jag det. Jag såg ingen — men plötsligt stod jag inne i ett runt rum med två stolar där två män satt. — Säg du vad rädd hon blev, ha-ha! hörde jag.

Underligt nog blev jag mest arg:

— Ni hade skrattat så lagom om det hänt en olycka! svarade jag.

Då böjde de ner sina huvuden som om de skämdes.

Sedan satt jag i bilen igen. Otroligt!

Ni undrar väl hur männen såg ut? Jo, de såg ut som folk gör mest, ca 175—180 cm långa. De var klädda i beige kakikostymer och hade mössa med svart skärm. Stolarna var vridbara och hade ett ben. Jag skulle till och med kunna säga att männen var snygga, de hade stil på något vis.

K.A.J.

Vi kan inte stoppa dem!

Jag som skriver detta har hållit på med UFO i 25 år. Under dessa år har jag vid ett flertal tillfällen gjort observationer, en gång (1968) på ca 200 meters avstånd. Dock har jag aldrig sett någon av besättningen på dessa skepp.

Min första observation gjordes i Mjölby 1966, en fredagskväll i februari. Vi var fyra personer som såg föremålet. Läste sedan i tidningen Expressen att flera personer i Stockholm gjort iakttagelser samma kväll. Det rörde sig säkert om samma föremål som vi såg, kursen stämde mycket bra.

Intresset för "tefat" har växt med åren, fler och fler observationer görs. Vi kan inte stoppa dessa besök.

L.K.

Min vän hittades död efter mötet med UFO

Den händelse som jag vill berätta om har inte upplevts av mig själv utan av en mycket god vän till mig. En hundra procentigt trovärdig man som upprättligt sagt inte alls hade fantasi nog att få ihop en så märklig historia.

Min vän led av en ryggskada och befann sig därför på ett konvalescenthem. En sommarnatt satt han på balkongen, han kunde inte sova på grund av sitt ryggondå. Då fick han se ett föremål inte olik det som beskrevs i HJ nr 4. Ett starkt grönblixt sken riktades mot honom.

Min vän miste både tal- och rörelseförmågan. Han var sedan helt borta, men bara en kort stund trodde han. När han vaknade upp såg han föremålet lyfta. Men ännu dröjde det en god stund innan han återfick rörelseförmågan.

Han försökte ringa mig redan då på natten men kunde inte. På förmiddagen nästa dag fick jag telefonsamtalet då han berättade händelsen för mig. Han undrade om jag trodde att någon var intresserad av hans upplevelse.

Jag lovade kontakta en UFO-expert som jag kände, och med denne avtalade jag att han skulle besöka min vän samma dag. UFO-mannen kom till konvalescenthemmet och knackade på dörren till min väns rum — utan att få svar. Eftersom dörren var olåst öppnade han den och tittade in i rummet. Där fick han se min vän ligga död på golvet.

Min vän hade bara ett par timmar innan gått omkring fullt frisk. Han hade ingen sjukdom utom sin daliga rygg.

Al

De drog i mina tänder och stack mig i naveln – jag var som bedövd

Detta hände mig i slutet av 50-talet, jag var då i 11–12 års åldern.

En sommarkväll såg jag ett runt, platt, gråaktigt föremål utanför vårt hus — på andra sidan vägen där det låg en åker. Föremålet stod stilla i luften ca 100 meter från marken. Det fanns en lång rad fönster på ena sidan där ett gult sken lyste. Undertill lyste ett blått sken.

Mor och far kom också fram till fönstret och tittade. Efter ett tag försvann föremålet snabbt. Vi fick sedan höra att grannar också sett samma sak utanför vårt hus.

En solig sommarsöndag strax efter denna händelse mötte jag inte bara en okänd farkost utan också dess besättning. Jag tyckte om att ströva i naturen och var som så många gånger förr ute och gick. Vädret var fint och jag gick rätt långt. Slutligen kom jag ut på en större väg, gick den ett par hundra meter och vek sedan in på en skogsväg igen. Just när jag började gå skogsvägen skymtade jag något ljust långt in på en vildvuxen ödetomt. Jag kunde inte se vad det var och funderade just inte på saken.

Jag hann inte gå långt på skogsvägen förrän jag fick syn på en liten figur, 125–130 cm lång kanske, som bara stod där och tittade på mig. Figuren var klädd i ett gråaktigt overallliknande plagg och hade en genomskinlig, rund kupa över huvudet. Ansiktet var fyrkantigt.

Jag blev inte rädd, bara överraskad och nyfiken. Jag blev stående ett tag och bara tittade på figuren framför mig — det var bara någon meter mellan oss. Men så började jag fundera över om jag skulle fortsätta vägen fram eller vända tillbaka till den större vägen alldeles bakom mig. Kanske vore det lugnast att gå hem, för nu började det faktiskt kännas lite obehagligt. Jag fick en känsla av att jag trängts mig in på något förbjudet.

När jag vände mig om fick jag se en likadan figur bakom mig, bara en liten bit ifrån mig. Nu började obehaget krypa inom

mig på allvar. Åt vilket håll skulle jag nu gå? Jag vände mig om ett par gånger och tittade på än den ena, än den andra, men så beslöt jag mig att fortsätta som om ingenting hänt.

Men vad jag gjorde var att jag lade benen på ryggen och stack iväg förbi figuren framför mig. Jag sprang kanske hundra meter — då fick jag se en tredje likadan figur! Den kom upp från en åker invid skogsvägen, och i handen hade den något som liknade en plastpåse med jord i.

Jag bara rusade förbi, min enda tanke var att komma bort från de där säregna gestalterna. Jag såg en grind ett stycke framför mig och då vände jag mig om för att se om de följde efter mig. Det gjorde de — men just då hände något oförklarligt. Plötsligt kunde jag inte röra mig ur fläcken!

Det jag sedan blev medveten om var att två figurer bar mig tillbaka mot ödetomten. Vi närmade oss den från motsatt håll och nu såg jag det jag bara skymtat förut — ett runt, ljusgrått föremål på tre fötter, 2–3 meter i diameter.

Jag bars bort mot föremålet och in under det. Vidare uppför en liten steg, två, tre steg bara, och genom en öppning. Vi kom in i ett rum med en tät rad fönster på ena sidan. Under fönstren fanns en enorm instrumentbräda med massor av knappar. Där uppehöll sig ännu en av de små figurerna.

Mer hann jag inte se, för jag bars rätt igenom rummet och in i ett mindre. Där placerades jag på en brits. Jag kände ingen rädsla, det verkade som om jag var bedövd på något sätt eftersom jag inte såg riktigt klart ibland. Jag var inte helt medveten om omvärlden.

Nu kom en liknande gestalt fram till mig, men den här var klädd i något vitt och hade ingen kupa över huvudet. Han var något längre än de andra och ansiktet hade en annorlunda form — han såg mer mänsklig ut helt enkelt. Han började dra i mina tänder och sedan i naveln, där det liksom stack till. Jag märkte att jag domnade bort.

Nästa sak jag minns är att de båda figurerna bar iväg med mig igen, ut i det större rummet vi först kommit in i, ner genom öppningen i golvet och vidare nerför stegen. Några meter från tefatet — eller vad det nu var — lade de ner mig i gräset.

Jag följde dem med blicken när de gick tillbaka till det grå föremålet. Det blev allt svårare att hålla ögonen öppna, men jag såg dem gå uppför stegen och försvinna inombords. Sedan drogs stegen och de tre benen in

i föremålet, som sakta och ljudlöst började stiga uppåt. Något hundratal meter upp i luften stannade det och stod helt stilla en stund. Jag kämpade för att hålla ögonen öppna men i det ögonblick den okända farkosten åter började stiga domnade jag definitivt bort.

Hur länge jag låg där vet jag inte. En granne hittade mig, men han lyckades inte skaka liv i mig. Han trodde att jag var sjuk och sprang hem och ringde mina föräldrar.

De kom sättande men kunde inte heller få liv i mig. Far fick ta mig i famnen och bära mig. Först när vi var nästan hemma vaknade jag. Jag blev minst sagt förvånad. Varför bar far mig, jag var ju stora pojken? Det var ju inget fel på mig.

Det var det inte heller, jag var frisk som en nötkärna. Men underligt nog mindes jag till en början inte vad som hänt där borta på skogsvägen och ödetomten. Det dröjde några dagar innan allting stod helt klart i mitt minne igen. Aldrig skulle jag våga gå till den ödetomten igen...

Det vågade jag aldrig heller, inte ensam. Men nyfikenheten förmådde mig ändå att gå dit tillsammans med en kamrat. Där det grå föremålet stått var gräset nertrampat och i mitten var det avbränt. Kors och tvärs över ödetomten var stigar upptrampade, så det syntes att något varit där.

När jag under årens lopp tänkt på den märkliga händelsen har jag inte känt någon rädsla. Men däremot har den gjort mig övertygad om att det finns liv på andra planeter och att de besöker oss då och då. Ö.P.

Uni- versum på väg mot sitt slut

Universum kommer att utvidgas ständigt tills stjärnorna slocknar ut i en kall evighet, konstaterar en grupp internationella astronomer.

Tidigare har forskarna allmänt tänkt sig ett universum, som enligt tillgängliga spektralanalyser befinner sig i expansion, kommer att nå en punkt där alla smådelar vänder och börjar falla mot centrum igen.

Men expansionen kommer inte att kunna hävas, anser forskarna enligt sin talesman australiern Bruce Peterson. Allt fortsätter utåt i ett alltmer uttunnat universum. Stjärnornas kärnbränsle tar slut, ett mörker som ingen ser och en kyla – vid den absoluta nollpunkten – som ingen känner förblir i evigheters evighet.

Med människan kan det göra detsamma, eftersom solen innan den slocknar kommer att ha hunnit svälla och sluka jorden med dess invånare.

Forskargruppens resultat redovisas i en skrift från den australiska informationsservice.

Signe, en häxa

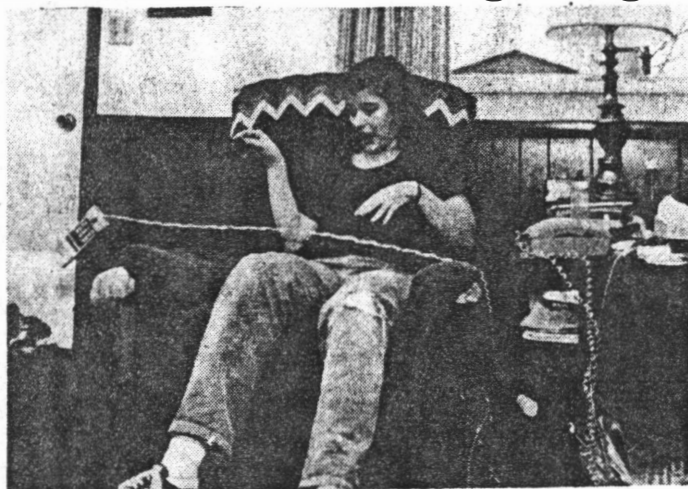
De snälla häxorna är tillbaka

□□ Häxan är tillbaka! Inte hon som reste till Blåkulla på en kvast och hade ihop det med Djävulen, utan som hon ursprungligen var den kloka gumman som visste en massa om både läkekonst, förlösningar, preventivmedel, ja livet helt enkelt.

Hon som hade en inre kraft, en brinnande ande, hon som hjälpte människor.

På 1600-talet höll häxan helt på att utrotas. I dag är hon tillbaka. En av 1980-talets häxor heter Signe Jansson, barnmorska och pionjär för psy-

Här händer märkliga ting

Titta på den här bilden alla ni som tvivlar på övernaturliga fenomen!

Plötsligt ger sig fjärrkontrollen iväg utan att någon har rört vid den.

För 14-åriga Tina, som sitter i

fätöljen, har detta blivit vardagsmat. Lamporna tänds av sig själva, duschen sätter igång och föremål flyger omkring i rummen.

Det hela har blivit så kusligt att familjen nu flyttat ut ur sitt hus, som ligger i Columbus i USA.

● *Nigerianen Wole Soyinka rör sig i sina dikter med ett mytologiskt material som det kan vara svårt att uppleva betydelsen av. Men hans egenart och kraft som diktare är självklar, skriver Artur Lundkvist.*

Särskilda skräckupplevelse av naturfenomenen, urladdning av himmelsk vrede, som diktaren faller tillbaka på och utan en sådan folktradition kunde hans dikt knappast ha tillkommit. Det gör den också svår att riktigt bedöma som fristående diktverk. Som uppvisning är det i varje fall storslaget och omskakande, men man tycker sig vara på långt avstånd från diktaren själv.

Ordlös reste han sig, sökte kunskap bland bergen
Ogun den ensamme såg allt, materiens hemliga
Blodsystem, de slingrande malmådrorna
Sangos förbrukade åskvigg var hans hammarhuvud
Hans fingrar vidrörde jordkärnan och den gav vika

Han formade elementen till en snara, av eldkärnan
I jordfrukten, energins livsmoder
Han formade bergstopparna till ett städ, knådade
Röd lera till sin gjutform. I hans hand glimmade
Vapnet, fött ur det ursprungliga hantverket.

Ur Arbetet
4/2-84

Ur SDS 11/3-84

kopprofylaxmetoden för ett 15-tal år sedan.

Hur är det att vara häxa, Signe?

– Det är att vara oerhört starkt engagerad i någonting. Att med hela sitt jag gå in för sitt jobb. Barnmorskeyrket har sitt ursprung i häxan, det enda yrke där det i dag finns något kvar av henne.

Så det är ingenting negativt att vara häxa då?

– Nej, tvärtom. Det är att våga se sin egen kraft och att inte vara rädd för den. Många kvinnor i dag följer sin kraft genom att spela svaga och manipulera i stället.

Finns det inga risker med att vara häxa?

– Jo. Visserligen bränner man inte människor på bål i dag, men det finns andra sätt.

Utfrysning, t ex. Folk är rädda för häxors kraft, precis som man var på den tiden.

Själv minns Signe sin egen "häxprocess", då när hon var ett fruktansvärt hot mot läkare och klinik på MAS med sin nya förlösningssmetod.

Anledningen till att häxan efter hundra år åter kommit i ropet, tror Signe Jansson beror på att kvinnorörelsen kommit in i en ny fas.

– En period handlade kvinnokampen om att bli likadan som männen. Nu börjar man se till det specifikt kvinnliga, ta fram den kraft som är kvinnans. Och våga erkänna den.

Därför är vi tillbaka vid häxorna. Ursprungskraften.

Om någon säger du är en häxa, var stolt för det!

Britt Yngvesson

Över Moskva svävade ett gigantiskt Tusentals bestörta människor såg himlen flamma upp i ljus och mönster

rymdskepp.

Ur Hemmets Journal
nr: 49 - 1985.

TEXT: HENRY GRIS
FOTO: CAMERA PRESS

- Jag tror att varelser från rymden försöker ta kontakt med oss genom ljussignaler, säger doktor Vladimir Azhazha.
- Han ledde i ett par år en sovjetisk specialkommission som undersökte besök från främmande civilisationer. Men plötsligt och utan förklaring avbröts kommissionens arbete.
- Efter lång tvekan har doktor Azhazha nu beslutat avslöja de sensationella resultaten av forskarnas undersökningar.

— Vi tror att våra besökare från rymden nu vet allt de behöver veta om oss jordmänniskor, säger doktor Vladimir Azhazha, rysk astrofysiker. Därför har de nu gått över till nästa fas — kommunikation.

□ Det var en häpnadsväckande syn! Över den ryska huvudstaden svävade ett jättelikt rymdskepp — ett "oidentifierat flygande föremål" från någon utomjordisk civilisation.

Och nästan innan moskvaborna hunnit hämta andan inför den otroliga synen kom nästa sensation: Ett fyrverkeri av färger och mönster lyste upp skyn kring den främmande farkosten.

Händelsen inträffade klockan två på natten till den 15 maj 1981. Jurij Andropov som då var chef för KGB, den ryska hemliga polisen, beordrade omedelbart en undersökning av fenomenet. Redan nästa morgon låg en diger rapport på hans skrivbord, men i månader efteråt förhöordes nya vittnen. I rapporterna beskriver inte mindre än 2.400 människor vad de sett den natten.

Det stod tidigt klart att ett stort UFO — det som populärt brukar kallas flygande tefat — först hade siktats över Tula, en stad som ligger 18 mil söder om den ryska huvudstaden. Därifrån hade farkosten ostört flutit genom rymden till Moskva.

— Jag fick rapport från Tula bara tre minuter efter det att UFO:t hade passerat staden på väg norrut, berättar doktor Vladimir Azhazha. Då var klockan halv två på natten.

— Tursamt nog befann sig en av våra skickligaste vetenskapsmän i tjänst på observatoriet här i Moskva. Genom korspejling kunde han fastslå att föremålet rörde sig på en höjd av inte mindre än 120 km. Inget jordiskt flygplan kommer upp på den höjden. Kalkylerna visade att det klotformade föremålet var 600 meter i diameter.

— Fenomenet var egentligen ingen nyhet för oss. Elva måna-

der tidigare hade vi haft en liknande upplevelse. Strax efter midnatt den 14 juni 1980 flög samma typ av föremål över Moskva. Vi kom då fram till att det rörde sig om en utomjordisk farkost.

Ett par år tidigare hade doktor Vladimir Azhazha, en framstående rysk astrofysiker, fått uppdraget att leda en särskild kommission vars uppgift var att undersöka besök från yttre rymden. Plötsligt upplöstes kommissionen utan förklaring. Först nu har doktor Azhazha beslutat bryta sin tystnad kring de undersökningar han och fem andra experter utförde. Han anser att resultaten är alltför betydelsefulla för att hållas hemliga för världen.

Militär uppståndelse

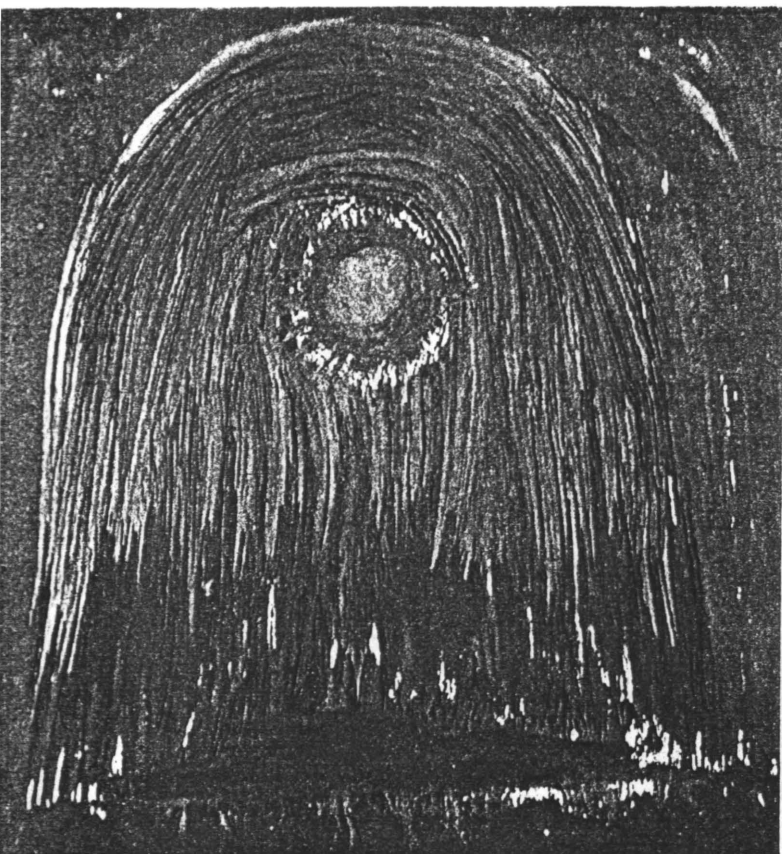
Den här majnatten visade sig farkosten över Tula klockan 1.27. Det fortsatte i nordlig riktning över en molnfri himmel och nådde Moskvas yttersta förorter. Rymdskeppet stannade till över Vnukovo, ett militärt flygfält nordväst om Moskva. Innan det flög vidare en minut senare släppte det ut en mindre farkost som placerade sig över den välbevakade anläggningen i Vnukovo. Där stannade den kvar i en halvtimme.

— Den var för nära för att det skulle kännas bra.

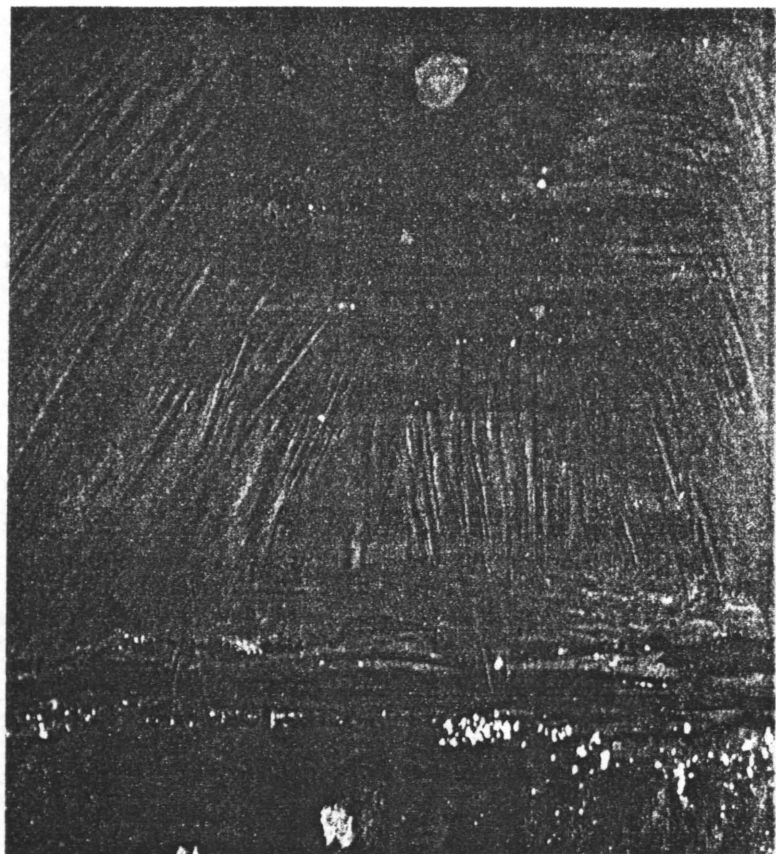
Så beskriver Azhazha uppståndelsen som rymdskeppet orsakade. Bland hans vittnen finns en kapten i sovjetiska flygvapnet och en major i röda armén.

— De var helt förvirrade, säger Azhazha. När de ringde till flygplatsadministrationen för att fråga vad de skulle göra, fick de beskedet att hålla sig lugna och inte göra någonting. Föremålet (Fortsättning sidan 58.)

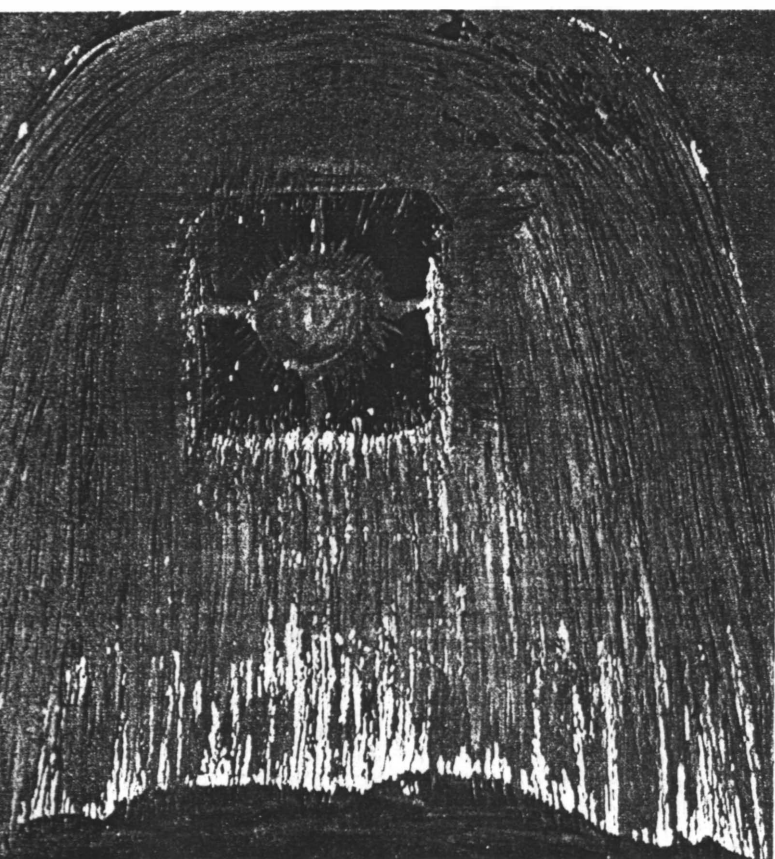
skepp från en främmande planet...

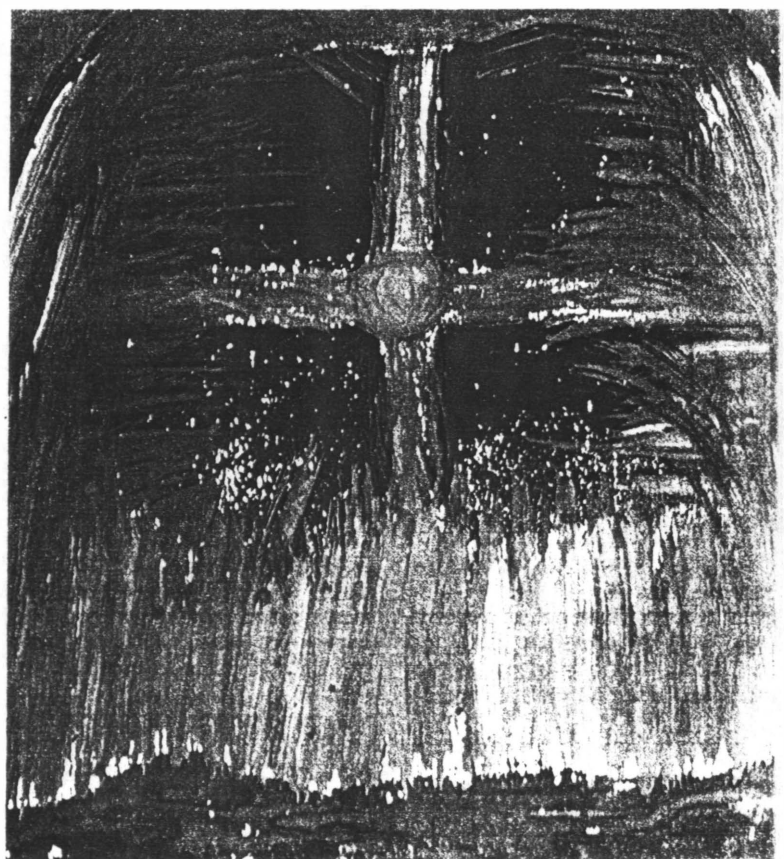
Den ryske ingenjören Victor Lapochkin har målat det fantastiska ljusfyrverkeriet på himlen. Rymdskeppet beskrivs av alla vittnen som en väldig, lysande boll omgiven av ett glänsande dis.

Röda droppar bildades i diset och dessa droppade ner i ett flammande rött hav, en skälvande massa som höll sig på behörigt avstånd ovanför Moskva.

När det röda eldhavet började blekna tog en svart fyrkant form runt den orangefärgade bollen. Inne i fyrkanten uppstod senare ett monster som påminde om den brittiska flaggan.

Den svarta fyrkanten var tom, man kunde se stjärnorna genom den. Plötsligt försvann rymdskeppet och fyrkanten förlorade sin form och upplöstes tio minuter senare.

hade uppmärksammat och situationen var under kontroll.

— Men det var den inte.

Ett annat ögonvittne, en kvinnlig akademiker i ministeriet för utlandsaffärer, har skriftligen rapporterat att hon sett flygplan — uppenbarligen sovjetiska — starta från flygfältet. Hon kunde inte säga om de försökte kontakta föremålet i skyn. "De befann sig i luften ganska länge", rapporterade kvinnan. — Jag tror inte att de försökte ta kontakt, säger Azhazha. Såvitt jag vet har våra jaktplan strikta order att inte närma sig misstänkta utomjordiska rymdskepp eller provocera dem till aktion. Detsamma gäller markbestyckningen.

— Det har jag hört förklaras med att Förenta Staterna förlorade 15 jaktplan 1957 då de förgäves försökte tvinga ner ett främmande rymdskepp. Därför har vår militär fått direktiv om att inte provocera fram en sammanstötning.

Ett hav av eld

— Jag är absolut säker på att föremålet som flög över Moskva den 15 maj var ett moderskepp från en annan planet. Jag tror inte att det hade fientliga avsikter, inte heller att det planerade att landa, fortsätter doktor Azhazha. Tvärtom, rymdskeppet försökte signalera till oss genom att medvetet framställa optiska effekter som skilde sig från de tecken som samma eller ett liknande moderskepp tidigare visat på himlen.

Föremålet dök alltså upp, synbarligen från ingenstans, över Tula klockan 1.27. Vittnen där beskrev det som en "väldig, lysande boll omgiven av ett glänsande dis". Tio minuter senare nådde farkosten Moskvas utkanter. Den stannade till ett kort ögonblick — över flygfältet i Vnukovo — och fortsatte sedan till Moskvas norra förorter. Där gav den plötsligt upphov till en serie sällsamma ljusfenomen.

Ett vittne, maskiningenjör Victor Lapochkin — vars uppgifter bekräftas av flera andra vittnen — har givit en noggrann beskrivning av "fyrverkeriet" och även gjort en serie färgteckningar av skådespelet. Det lysande klotet, som dittills varit ljusblått, blev orangefärgat samtidigt som ljusintensiteten ökade.

— En skarp, vit blick i dess centrum formades till en rund vit prick mitt i den större orangefärgade fläcken. Samtidigt bildades röda droppar i utkanten av det omgivande diset, och dessa började droppa ner i ett flammande rött hav, en skälvande massa som höll sig på behörigt avstånd ovanför själva staden. Det var en ren syneffekt. Som ett fyrverkeri.

När det röda havet började blekna syntes en svart fyrkant runt den orangefärgade bollen. Plötsligt bildades diagonala linjer innanför fyrkanten. Bilden som tog form påminde Lapochkin om en brittisk flagga.

"Flaggan" förvrängdes långsamt, som om någon försökte skriva någonting i skyn.

— Fyrkanten var tom, säger doktor Azhazha. Man kunde se stjärnorna genom den.

Det klotformade moderskeppet stod kvar över fyrkanten en halvtimme. De ryska vetenskapsmännen bedömde höjden till 120 km. Och plötsligt var farkosten borta, utan att lämna något spår annat än fyrkanten.

Den fanns kvar i ytterligare tio minuter medan den gradvis upplöstes och förlorade sin form.

Egendomlig manöver

När rapporterna om händelsen sammanställdes visade det sig att moderskeppet under sin färd släppte av minst tre mindre farkoster. En av dem befann sig som nämnts över Vnukovo och försvann sedan i nordlig riktning. En annan visade sig över järnvägsstationen i Perkhushkovo och stannade på ganska låg höjd i två timmar. Ingen av dem försökte landa. Farkosten över järnvägsstationen utförde en ovanlig manöver. Den dök plötsligt ner i en närbelägen sjö, dök upp igen efter några sekunder och flög sin väg.

Den tredje farkosten observerades över Tarasovka norr om Moskva där det finns ett tekniskt institut. Två studerande som varit ute på en romantisk månskenspromenad kom rusande in i elevbyggnaden och skrek:

— Ett UFO har landat!

Uppåt två hundra elever sprang ut ur byggnaden för att titta. UFO:t hade formen av ett flygande tefat och svävade lågt i luften över institutet. Det gjorde inget försök att landa och visade inga tecken på liv.

— Studenterna som jag intervjuade beskrev det som en metallkropp med en ogenomskinlig kupol varifrån strömmade ett mjukt, rosa ljus. De hade tillfalle att studera föremålet i två timmar. Klockan fyra på morgonen vände det plötsligt och försvann, också det norrut.

Effekten på människorna som bevittnade all denna aktivitet i rymden växlade från osäker nyfikenhet till djup chock. Professor Azhazha påminner om att människor i Sovjet behåller sådana här observationer för sig själva för att inte bli förlöjlade.

— Eftersom UFO:s inte existerar officiellt, åtminstone inte i form av främmande rymdskepp, och vår press aldrig tar in sådana rapporter, föredrar folk att hålla

tyst. Det kräver mod att tala högt om dessa saker.

Ofta försöker folk skämta bort vad de har sett. En god vän, en överstelöjtnant, ringde upp doktor Azhazha på morgonen efter fyrverkeriet på himlen.

— Jag såg ett av dina förbannade UFO:s i natt, sa han, och det kostade mig nästan 25 rubel. Det var sannerligen ett dyrt UFO.

Det visade sig att överstelöjtnanten hade stigit ur en taxi utanför sitt hem i norra utkanten av Moskva när han fick syn på det enorma moderskeppet, som just visade upp sin "brittiska flagga". Han blev så skakad att han glömde be taxichauffören om växel på 25-rubelsedeln som han räckt fram. Chauffören ryckte på axlarna och körde sin väg.

Det var, som doktor Azhazha nämnt, inte första gången som främmande flygande farkoster bjudit på optiska skådespel. I akterna finns något som kallas Petrozavodsk-fenomenet.

— En enorm "gelatinfisk" dök i september 1977 upp från ingenstans och hängde över staden vid Onega-sjön i 14 minuter, berättar astrofysikern. Från kanterna föll ett silverregn, som en graciös fontän. Det var första gången vi sett något liknande. Då föll det oss aldrig in att fenomenet kunde vara ett budskap från en annan civilisation.

— Rymdskeppet i juni 1980 svepte som en majestätisk svallvåg över himlen. Det seglade fram som en stor dimliknande fisk som då och då förlorade

stjärtenan. En ny växte ut och föll av ett stycke längre bort.

— Och 1981 lämnade alltså den främmande farkosten efter sig en randig fyrkant över ett hav av fladdrande eldslågor.

— Innan jag kopplades bort från specialkommissionen analyserade vi allt tillgängligt material gång på gång, säger doktor Azhazha tankfullt. Vi anser att ett nytt, viktigt element har tillkommit, nämligen att våra besökare försöker säga oss något. Frågan är vad? Vi har diskuterat fenomenet ingående och kommit till följande slutsats:

För det första: Det är en medveten handling. Vi är nu säkra på att de tar till olika syneffekter för att dra uppmärksamheten till sig.

Vi vet också att våra vetenskapsmän sedan början av 1960-talet har observerat vissa UFO-manifestationer som vi beslutat kalla "solitt ljus". Våra rymdbesökare kan placera en solid ljuskropp på ett ställe, släcka den och låta den blinka upp på en annan plats ganska långt från det första stället. På bara ett ögonblick.

För det andra: Vi tror att de nu har undersökt oss så noga att det inte finns mycket som de inte vet. Därför har de gått över till nästa fas — kommunikation. Vi väntar på signaler från yttre rymden som våra radioobservatorier kan fånga upp, men vi har inte tänkt på att de kanske använder sig av UFO:s för att ta kontakt.

De försöker säga oss något genom att skriva i skyn. Att de stannade över det strategiskt viktiga Vnukovo berodde på att de vet vilka och vad vi är.

Det låg en särskild mening i det optiska budskapet med den brittiska flaggan. Det ankommer på oss att tyda det, slutar doktor Azhazha.

På doktor Azhazhas begäran har vi kontaktat NASA-tjänstemannen James Oberg i Houston, USA, som säger:

— Vi har kontrollerat om det andra steget av någon av våra rymdkapslar kan ha fallit ner över Sovjet den aktuella natten. Eller om någon av våra egna rymdsonder har flugit över Moskva natten den 15 maj. Svaret är nej.

— Däremot gjorde ett stort, oidentifierat föremål en sväng över centrala Sovjet vid ettiden på natten fredagen den 15 maj 1981.

Vetenskapsmännen i den amerikanska rymdstyrelsen bör veta vad de talar om. Deras sofistikerade rymdapparater bevakar inte bara Moskva utan hela Sovjetunionen för att se om någonting ovanligt händer i det ryska luftrummet. □

HJ 49

Svaret

ur "LIV I NUTID"

nr: 6 - 1985.

En kristen tidning.

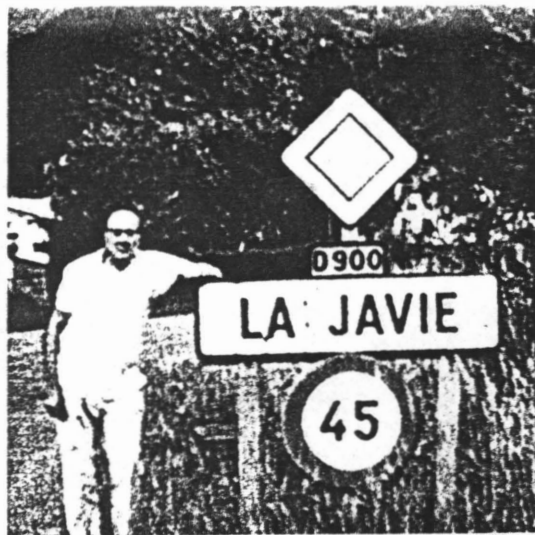
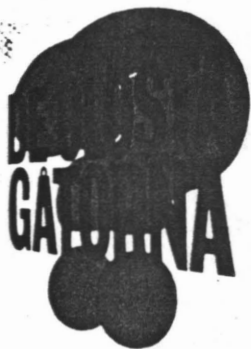
Svaret på din fråga ger dig pastor Ruben Engdahl, rektor för korrespondensskolan ESDA-institutet.

rialet så omfattande att vi inte kan ta upp det i den här frågan. □

Finns det människor utanför jorden?

FRÅGA: "Står det något i Bibeln om att det finns människor på andra planeter?"

SVAR: Det här är naturligtvis inte lätt att svara på. Eftersom frågan gäller om det finns *människor* på andra planeter, måste svaret bli nej. Bibeln ger inga besked om människor på andra himlakroppar. Men annars talar Bibeln på många ställen om varelser utanför jorden. En av de märkligaste texterna är Upp 12:12: "Jubla därför, ni himlar och ni som bor i dem." Här talas inte bara om himlar i flertal, alltså flera himlakroppar, utan också om varelser som bebor dessa. En annan text är Job 1:6, som berättar om varelser som kallas för "Guds söner" och hur de kommer fram inför Herren. Det tycks vara fråga om något stort utomjordiskt möte någonstans i universum, varvid dessa varelser träder fram inför Gud. En liknande samling omtalas också i Job 2:1. Om "härskarna och makterna i himlarymderna" skriver aposteln Paulus i Ef 3:10. Sedan har vi förstås de varelser som Bibeln kallar änglar. Men i fråga om dem är textmate-

RYMDFOLKET LEVER MITT IBLAND OSS!

aktuell rapport: Jan-Ove
Sundberg — Antonio Pardo,
Antonio Ribera/foto

Allt började på natten den 6—7 februari 1934, med att ett norskt forskningsfartyg sände ut en radiosignal på frekvensen 413.44 megacykler. 14 år senare — 1948 — hade radiosignalen nått planeten Ummo, som cirklar den stjärna vi känner som Wolf 424.

Två år senare, i mars 1950, landade ett linsformat rymdskepp i hemlighet nära den lilla staden La Javie i Les Basses Alpes, Frankrike, i ett ensligt och sparsamt befolkat område, perfekt för Ummiternas ändamål.

Ingen människa bevittnade landningen och en grupp på sex — fyra män och två kvinnor — lämnades på jorden. De övertog en närbelägen lantgård genom att betala ägaren ett högt pris för att lämna den, och grävde sedan ut marken under och bakom den för att göra sig ett underjordiskt gömställe.

Science fiction? Fria fantasier av två fanatiker? Nej, en serie undersökningar av opar-

UFO-forskaren Antonio Ribera (ovan) påstår att folk från en annan planet landat i Frankrike och där upprättat en bas. Dessa utomjordiska varelser, kallade ummiter, har sedan levtt bland oss. De landade i mars 1950!

tiska UFO-forskare har visat, att 1) det uppgivna norska forskningsfartyget verkligen funnits och att det sänt på nämnda frekvens mellan nämnda datum, 2) bonden som sålde lantgården lever än, och säger idag att "det var något högst märkligt med köparna, men jag tror inte jag vill veta vad", och 3) en officiell undersökning av myndigheterna resulterade i något så sensationellt, att det hemligstämplades!

Ummiterna levde dupp-täckta bland oss i 15 år, upprättade flera baser och anpassade sig själva till vårt levnadssätt. 1965 började de ta kontakt med oss människor.

Ursprungligen sammanställde upp några av dem och åter-de en lista över 20 noggrant vända till hemplaneten. De utvalda individer, av vilka de angav den ungefärliga landningsplatsen.

Dessa inkluderade en pjäsförfattare, en polisman, en anställd vid amerikanska ambassaden i Madrid, en ingenjör, en tjänsteman vid televerket, en advokat och de två spanska UFO-forskarna, Antonio Ribera och Rafael Farriols.

En av de få som öppet vågar beskriva vad som hände är ingenjören Erique Villagrasa Novoa, som fick ett telefonsamtal på natten den 28 november 1966.

Uppringaren identifierade sig som en utomjordisk varelse och talade avspänt och intelligent, om än med en röst som både var svagt utländsk och mekanisk, i två timmar. Ämnet var ingenjörskonst och "varelser" hade uppenbarligen stor kunskap om området; han följde upp samtalet genom att några dagar senare posta dokument i ämnet.

Trots att de fysiskt sett är väldigt lika oss finns det vissa skillnader. En av de mest markerade är att deras fingrar är så känsliga för ljus och andra former av strålning, att de fann och finner det mycket svårt att använda hiss- och lysknappar.

En annan avgörande skillnad är, att stämbanden på Ummiter av båda könen under puberteten påverkas så kraftigt av mognadsförändringen, att de förlorar talförmågan. Vuxna kommunicerar därför genom telepati. Gruppen som skickades till jorden, utvaldes bland några som är immuna mot denna taloförmåga.

Våren 1967 uppgav Ummiterna för tre av sina kontaktpersoner, att ett rymdskepp från Ummo skulle landa utanför Madrid den 1 juni, hämta

Ur "Aktuell Rapport" nr: 5, 1984.

upp några av dem och åter-de en lista över 20 noggrant vända till hemplaneten. De angav den ungefärliga landningsplatsen.

Det bisarra tillkännagivandet publicerades i den spanska tidsningen "Informaciones" den 20 maj 1967, och flera medlemmar av den så kallade Madridgruppen begav sig snabbt till platsen utrustade med kameror.

Den 1 juni, klockan 20.20, dök rymdfarkosten också upp som förutsagt och sågs av mängder med vittnen!

Ett av de viktigaste vittnena var en bilist vid namn José Luis Jordan. Han stannade och gick ur bilen för att se det bättre, och körde sedan bort till landningsplatsen. När han närmade sig steg emellertid UFO:t snabbt, men han kunde efteråt ge en mycket detaljerad beskrivning av det.

Farkosten var lysande, färgad och mellan 10—12 meter i diameter. Den gav ifrån sig ett stadigt, dämpat och "vibrerande" ljud. Under den fanns tre utstickande föremål som liknade landningsställ, och en märklig symbol som liknade bokstaven "H".

Det förutsagda UFO:t sågs inte bara i Aluche, väster om Madrid, utan också i tre andra förstäder. Den första observationen gjordes över öppen mark, där numera klosterkolan San José Valderas ligger.

Flera personer, inklusive barnfamiljer och par, njöt av solnedgången när ett litet dis-

Ummiterna är helt överlägsna oss på alla tekniska områden!

kusformat föremål dök upp över klosterskolan. Dussintals vittnen sägs ha betraktat dess manövrer under omkring tolv minuter.

UFO:t liknade två djupa tallrikar lagda kant mot kant. Det fanns ingenting undertill som liknade landningsställ, men väl symbolen som Jordan sett vid Aluche.

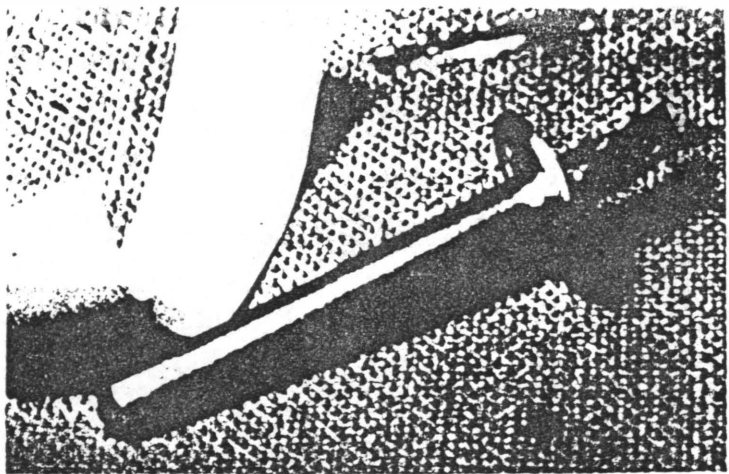
Efter att ha virvlat runt i skyn flera minuter, flög UFO:t bort, men sågs kort därpå i förorten Santa Monica.

Följande morgon fick Antonio Ribera, som arbetade på bildarkivet på "Informaciones", ett telefonsamtal från en ung man som inte ville säga vem han var, men som uppgav att han föregående kväll varit i San José Valderas där UFO:t observerats, och lyckats ta fem bilder av farkosten, som tidningen fritt fick publicera.

Kort därpå publicerade en spansk UFO-forskare, Marius Legét, ett häfte om händelsen i vilket han bad om ytterligare uppgifter om San José-observationen. Den 26 augusti fick han ett brev från en man som kallade sig Antonio Pardo, som beskrev hur han och hans familj varit i området den 1 juni, och inte bara sett UFO:t utan också en ung man som tog bilder av det.

Antonio Pardo hade också en kamera med sig och tog bilder av UFO:t. I sin upphetsning glömde han emellertid att ta av linsskyddet när han tog de två första bilderna. Han lyckades dock ta totalt sju tydliga bilder, av vilka han skickade två till Legét. Dessa liknade de som tagits av den anonyma mannen.

Antonio Pardo försåg dock inte Legét endast med förstklassiga bilder, utan gav honom också vad som kan ha varit det första utomjordiska föremålet i en människas hand!

En märklig tub som blev funnen där ett ummitiskt UFO landade, utanför Madrid i Spanien, på kvällen den 1 juni 1967.

Det hade rapporterats att några märkliga "tuber" hittats på platsen där UFO:t landat. Flera invånare i grannskapet hade fått brev från en viss Henri Dagousset, som erbjöd sig köpa tuberna för drygt 1 500 kronor styck, att användas till vetenskapliga undersökningar. Breven inkluderade en skiss som visade att Dagousset visste exakt hur de såg ut.

Pardo hade hört talas om en pojke som funnit en av tuberna och öppnat den med en tång. En vätska hade runnit ut och dunstat. Inuti tuben fanns plastliknande remsor med samma symbol som den på UFO:nas undersidor.

Pardo skickade dessa till Legét som i sin tur lämnade dem vidare till Ribera och Farriols.

Farriols hade en farbror som var chef för "Spanish National Technical Institute for Aeronautics and Space Research" (INTA), och denne lät analysera både tuben och dess innehåll.

Resultatet var ganska nedslående. Det visade sig att tuben var tillverkad av Nickel med en mycket hög renhetsgrad, medan plasten var polyvinyl, en substans som inte är tillgänglig kommersiellt, men tillverkas i USA. Den totala bevisbördan — mängden vittnen, de två oberoende fotoserierna, de fysiska spåren efter ett landat UFO och den märkliga tuben — gjorde emellertid fallet unikt.

Mellan 1967 och 1971 fick Ribera också brev från en man som påstod sig vara Ummiternas sändebud. Han hade

annonserat efter arbete i en dagstidning, då han fått besök av två långa, ljushåriga och välklädda män. De uppgav sig vara danska läkare och ville att han för deras räkning skulle skriva vetenskapliga avhandlingar.

Allt gick bra tills han en dag fick syn på följande mening: "Vi kommer från en himlakropp kallad Ummo som ligger 14,6 ljusår från jorden." Då han frågade de två "läkarna" om detta, erkände de att de i själva verket var utomjordiska besökare.

För att bevisa sin identitet tog de fram en liten kula, bara ett par centimeter i diameter, och placerade den svävande i luften framför sändebudet. Då denne tittade in i den, fick han till sin förvåning se en scen som ägt rum på samma kontor föregående dag — då hans fru, av rädsla för att de danska läkarna var spioner, uppmanat honom att gå till polisen!

De bad om ursäkt för att de snokat i hans privatliv, men tillade att de gjort det av säkerhetsskäl.

Enligt Ummiterna är vi människor hopplöst underlägsna dem.

Deras teknologi är så avancerad, att vi inte skulle förstå den om den så förklarades för oss i detalj. Våra kunskaper om fysik är barnsligt begränsad. Trots att våra fysiker börjat forska i den fjärde dimensionen, är detta en barnlek enligt Ummiterna, som praktiskt använder tio dimensioner och känner till många fler.

Vad man nu än tror om denna fantastiska historia, finns det en springande punkt som ingen hittills kunnat ge ett rationellt svar på, nämligen: vem kunde ha vetat att ett UFO skulle dyka upp den 1 juni 1967, klockan 20.20 över Aluche, som förutsagts i tidningen "Informaciones"?

Orsaken till din sjukdom kan finnas i ett tidigare liv

Mycket att läsa

Ur "Hemmets Journal" Nr. 26 - 1985.

23-åriga Kate Matthews bestämde sig redan tidigt att inte föda barn förrän hon fyllt 26. Varför visste hon inte. Hypnoterapeuten Joe Keeton hittade orsaken i ett tidigare liv som Kate levte på 1800-talet.

WIRRAL, ENGLAND. En medelålders hemmafru led ända sedan ungdomen av svåra ryggsmärtor. Hon röntgades och undersöktes av alla de experter, men ingen kunde finna orsaken till hennes besvär. I sin desperation provade hon till sist med hypnos, och nu först fann hon en tänkbar anledning till sina bekymmer.

Den välrenommerade engelske hypnoterapeuten Joe Keeton från Wirral försatte nämligen fru Sandra Wingfield från Liverpool i trans, och under den djupa dvalan mindes hon vad som tydligen var ett tidigare liv. För hundra år sedan hette hon Sarah Rowland och var dotter till en präst. Hon lag på britsen i Joe Keetons behandlingsrum och berättade om sin tillvaro som guvernant hos en förmögen engelsk familj.

Upphetsningen i hennes röst var påfallande när hon beskrev hur hon en dag stått på balkongen till familjens hus då den plötsligt rasade! I fallet skadade hon ryggen mycket illa...

En tillfällighet? Ja, kanske. Men Keeton och andra hypnoterapeuter har stött på ett anmärkningsvärt stort antal likartade fall. De tyder på att vissa sjukdomar och tobier som människor lider av i detta liv, har

Glenn Ford, som spelat huvudrollen i mängder av krigs- och cowboyfilmer, "vet" att han i ett tidigare liv på 1700-talet var fransk kavalleriofficer.

samband med upplevelser i vad som tycks vara tidigare liv.

Död i barnsäng

En ung gift kvinna, 23-åriga Kate Matthews, var redan som flicka fast besluten att inte föda sitt första barn förrän hon fyllt 26. Hon förstod inte varför och det fanns ingen rimlig förklaring till beslutet.

När Kate hypnotiserades av Keeton förpassade hon sig snabbt tillbaka i tiden, till 1800-talet då hon hette Catherine Jeffries och var hustru till en

Shirley MacLaine, den begåvade stjärnan, är övertygad om att hon var bordellmadam i ett tidigare liv.

smed i Woking — en stad som Kate aldrig besökt i detta liv. Hon beskrev hur man levde och arbetade i staden och hur hennes tillvaro gestaltade sig mot slutet av förra seklet.

Så kom Kate fram till år 1898 — då hon vid 25 års ålder dog när hon födde sitt första barn! En journalist var närvarande under Joe Keetons behandling av Kate och fick bevittna hur hon genomled en svår förlösnings alla plågor.

Är det rimligt att anta att denna svara upplevelse, som le-

gat djupt begravd i Kates undermedvetna, är orsaken till att hon är rädd för att föda barn innan hon passerat de 25?

— Om inte orsaken ligger där är det i varje fall en fantastisk tillfällighet, säger Joe Keeton. Kate är bara ett av många fall som tyder på, att det finns ett band mellan tidigare liv och en persons hälsa och karaktär i dagens tillvaro.

— En 16-årig flicka som led av klaustrofobi — cellskräck — kom till mig för att få hjälp.

(Fortsättning nästa sida)

Orsaken till din...

Forts. från föreg. sida

berättar han. Under hypnos kunde vi i hennes undermedvetna inte finna något skäl till hennes rädsla. Det vill säga, ingenting i hennes nuvarande liv. Men när hon fördes längre tillbaka "blev" hon en liten flicka, dotter till en prostituerad kvinna i drottning Victorias England. Hon "mindes" tydligt hur rädd hon var när mamman läste in henne i en liten mörk vindsskrubb medan hon själv gick på gatan.

16-åringen fick återuppleva situationen flera gånger under hypnossessioner och hon blev så småningom av med sin cellskräck.

Ett liknande fall handlar om en attraktiv kvinna vid namn Pauline. Hon led sedan länge av en vettlös höjdskräck och hoppades att Joe Keeton skulle hitta orsaken och förhoppningsvis komma till rätta med den.

När Pauline hypnotiserades hamnade hon i slutet av 1800-talet. Då bytte hon kön och blev en skolpojke vid namn John. Den pojken stod på en balkong och betraktade drottning Victorias procession genom Londons gator 1887 i samband med hennes guldjubileum som drottning.

"Pojken" berättade under hypnosen att han såg drottningens guldkaret närma sig — och sedan skrek han i skräck när balkongen som han stod på gav vika. Pauline slutade med att beskriva hur hästarna stegrade sig ovanför John innan han trampades till döds.

Pauline upplevde händelsen som mycket skrämmande men gick ändå med på att leva sig igenom den igen. Efter åtskilliga hypnosbehandlingar blev hon av med sin höjdrädsla.

Aldrig mer baksmälla!

Ett lite lustigare fall av reinkarnation rör en amerikansk affärsman från Philadelphia. Han är i detta livet fanatisk nykterist. I sitt tidigare liv — eller snarare ett av dem — var han en alkoholiserad irländsk människospillra som bodde i Dublin på 1890-talet.

— Det var mycket märkligt att höra denne stabile, amerikanske godtemplare sluddra fram sin berättelse, säger Joe Keeton. Under hypnosen pratade han om fylleslag och baksmällor. När mannen efteråt fick lyssna på banden, trodde han knappt sina öron.

Men nog är det frestande att se ett samband mellan irländarens fylleri för nära hundra år sedan och amerikanens strikta inställning till alkohol i detta liv.

Åtskilliga kända personer skulle villigt skriva under på att sambandet finns. Cowboystjärnan Glenn Ford är t ex övertygad om att han har levat tidigare, som fransk kavalleriofficer på 1700-talet. Hans hästvana i det livet har gett honom handlag med hästar i hans nuvarande liv.

Mångbegåvade Shirley MacLaine hävdar att hon i ett tidigare liv var bordellmadam! Filmstjärnan Oliver Tobias är övertygad om att han bott i England i ett tidigare liv. Hans far är schweizare, hans mor tyska och han var åtta år innan han första gången besökte England.

— Jag minns än idag hur välbekant allting verkade, säger han. Det kändes precis som om jag varit här tidigare. Men någonting tragiskt måste ha hänt mig i detta tidigare liv. Jag grät hela vägen från Dover till London. Jag var rädd för någonting i det förflutna.

Glömd förmåga att bota

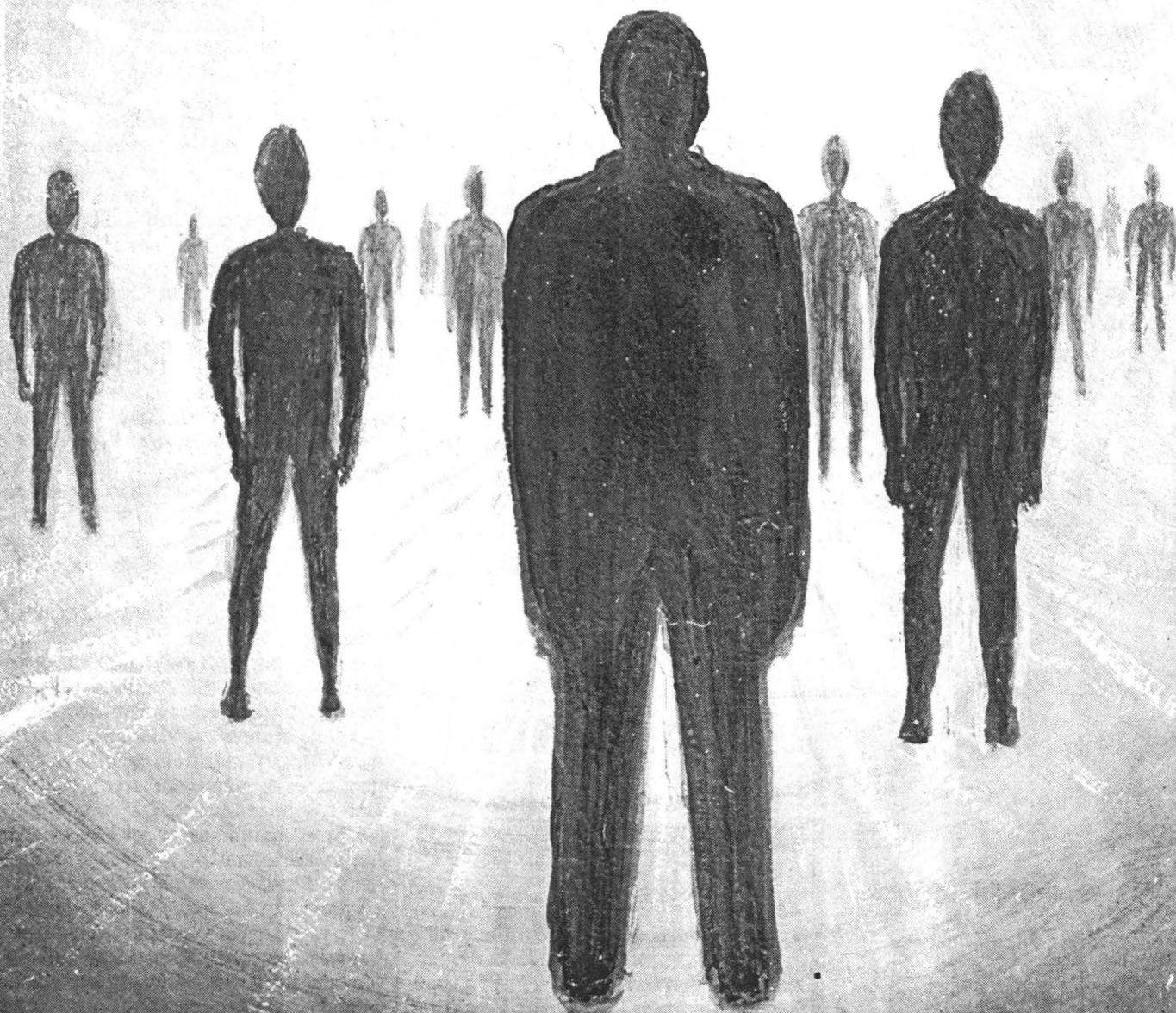
Hypnosterapeuten Joe Keeton tror att människans hjärna bär med sig minnen från tidigare liv. Han tror också att kroppen har en uråldrig inbyggd — men sällan utnyttjad — förmåga att bota sig själv. Keetons teori är att alla däggdjur, inklusive människan, har en körtel i hjärnan som kan producera ett ämne som besegrar kronisk smärta.

— Det skulle förklara varför t ex en antilop som fortfarande lever när lejonen börjar slita i dess kropp, kan ligga stilla och bara titta på sin angripare utan att till synes känna någon smärta, säger Joe Keeton.

— Men när det gäller den civiliserade människan tycks inte längre denna körtel fungera automatiskt. Under hypnos kan man förmå den att göra det.

Den teorin arbetar Joe Keeton efter. Han säger sig ha botat patienter med besvär som migrän, artrit (ledgångsinflammation) och astma. Det har han gjort genom att helt enkelt, under hypnos, påverka patienternas undermedvetna så att kroppen förmår producera detta naturliga smärtmedel. Patienterna får också lära sig självhypnos så att de själva kan behandla eventuella återfall. □

Jag reste till en annan dimension!

Ur "Det Okända"
nr: 1/84.

Jag färdades genom tid och rum och kom plötsligt ut i en slags sal.

— Där omgavs jag av en mängd intensiva, bländande ljus som lyste med fruktansvärd kraft från alla håll. Framför ljusen rörde sig märkliga, människoliknande skuggor. De lade ner mig och utförde någon slags undersökning på mig.

Mannen som berättar är **Karl-Gunnar Johansson, 22 år, från Kalmar**. Den enda människa i världen, såvitt känt, som färdats *genom en annan dimension* och tillbaka igen!

Den fantastiska händelsen utspelade sig den 1 januari 1983, i ett hyreshus i centrala Kalmar där Karl-Gunnar, som är sjöman till yrket, bor med sin far, Karl-Erik, och arbetskompisen Sven.

På Nyårsdagen vaknade alla sent efter att ha firat det nya året, och det blev en sen frukost. Vid 15-tiden ville Sven spela lite schack med Karl-Gunnar, och de satte sig i vardagsrummet medan Karl-Erik lade sig att vila.

Efter några partier kände Karl-Gunnar plötsligt oförklarliga stickningar i båda fötterna och benen. Han reste sig upp och rättade till byxorna i tron att han drabbats av blodstopp. Men den märkliga, förlamande känslan fortsatte att sprida sig genom kroppen, ända upp i hårbotten.

Några minuter senare lutade sig Karl-Gunnar mot soffans ryggstöd, och i detta ögonblicket kändes det som han leviterade (svävade fritt), omkring en halv meter från sitsen. I nästa ögonblick sveptes han bort, svävade och tumlade som i viktlost tillstånd genom en "icke-jordisk sfär", ett slags obeskrivligt tomrum.

— Med ens befann jag mig i en slags sal, steril och rund och utan möblemang. Jag minns inte om jag stod, satt eller låg ner, bara att jag hamnade i en omgivning som jag åtminstone var bekant med, berättar Karl-Gunnar.

Plötsligt belystes Karl-Gunnar med ljuskäglor som påminde honom om kraftiga strålkastare. De tycktes komma från alla håll och det vita ljuset var så intensivt, att det gjorde ont i ögonen. Han såg människoliknande figurer lösgöra sig från ljuskäglorna. De omringade honom och han fann plötsligt att han låg ner.

— "Skuggmännen" gjorde något med min kropp, undersökte mig, men jag minns inte vad eller hur.

I tio minuter befann sig Karl-Gunnar i en annan dimension, tillsammans med för oss okända varelser, sedan sveptes han lika plötsligt tillbaka till vår sfär igen, och blev åter fullt synlig hemma i sitt vardagsrum.

Ingen såg det fantastiska försvinnandet, inte ens kompisen Sven som satt mitt emot Karl-Gunnar. Sven hade suttit med nedböjt huvud och när han titta-

Karl-Gunnar Johansson, 22, från Kalmar är en unik människa. Mitt under ett schackparti kände han underliga stickningar i benen. Efter några minuter kände han det som om han svävade fritt i luften. Och plötsligt befann sig Karl-Gunnar i en annan dimension. I ett hav av vitt ljus mötte han mystiska skuggmänniskor!

de upp för att fråga varför Karl-Gunnar inte svarade på hans drag, fick han sitt livs chock: Karl-Gunnar var då spårlöst försvunnen ur soffan!

— Det var så chockerande att jag för en lång stund bara satt där och stirrade på den tomma soffan, säger Sven. Att Karl-Gunnar försvunnit förstod jag bara inte, och jag kunde inte begripa hur han kunnat lämna rummet utan att jag sett det.

Sven rusade in till Karl-Erik Johansson, som låg på sängen i sitt sovrum och läste en bok. Tillsammans sökte de två männen igenom den två rum och kök stora lägenheten. Sven tittade för säkerhets skull även på balkongen. Men Karl-Gunnar fanns ingenstans! De två männen greps av skräckkänslor ingen av dem tidigare upplevt, och hunden Flajer, en collie, reagerade också med stor rädsla.

Plötsligt återvände Karl-Gunnar — *ur tomma intet!*

— Det var det kusligaste jag någonsin varit med om, säger Karl-Erik. Vi tittade just mot soffan. I ena ögonblicket var den tom, i nästa satt Karl-Gunnar i den!

"HÅLL I MIG! HÅLL I MIG, JAG VILL INTE RESA MERA . . ." skrek Karl-Gunnar med hysteri i rösten.

Sven sprang fram till honom och satte sig. Karl-Gunnar började darra i hela kroppen och huden rodnade starkt. Rodnaden spred sig som en löpeld över händerna och armarna, halsen och ansiktet och Karl-Gunnar blev starkt blodröd överallt, till och med i ögonvitorna!

Det mystiska anfallet avtog något och istället började det att spraka och gnistra om Karl-Gunnars armbandsur, en AVIA. Fadern var snabbt framme och lyckades få av honom klockan, och i det ögonblicket upphörde fenomenet.

Karl-Gunnar var nu stum av chocken och likblek i ansiktet.

Ett nytt "anfall" kom efter bara några minuter, våldsammare än tidigare och så besvärligt att hans far beslöt att

ringa efter ambulansen.

Sedan kroppen åter blivit blodröd, blev fingrarna nu djupt mörkblåa, liksom även naglarna. Armarna svullnade upp till dubbel storlek och blev stenhårda. Både Sven och Karl-Erik fick kämpa för att hålla nere Karl-Gunnar på golvet, som blivit så fruktansvärt stark att det inte skulle gå att hålla honom lugn länge till.

Kort därpå anlände ambulansen. Då sjukvårdarna fick höra vad som hänt kontaktades polisen. När de anlände fick Karl-Gunnar ett tredje anfall.

— De var tre poliser och två sjukvårdare på honom, ändå höll han på att ta sig loss och han sprängde remmarna till bären som de varit pappersband, berättar Karl-Erik Johansson.

På Kalmar lasarett fick Karl-Gunnar ytterligare ett par anfall, innan han äntligen somnade in efter en lugnande spruta. I två dagar fick han stanna för provtagning, men läkarna kunde inte hitta något fel och skrev ut honom utan att kunna förklara vad som egentligen hade hänt.

— Nu försöker jag glömma det som hände, för var jag än hamnade i den främmande dimensionen, så vill jag aldrig göra om den resan, slutar Karl-Gunnar Johansson.

I två dygn efter händelsen vägrade colliern Flajer att gå in i vardagsrummet där Karl-Gunnar försvunnit, idag är allt som vanligt igen och något nytt fenomen har inte inträffat.

Att ha träffat andra intelligenser i en annan dimension, är Karl-Gunnar Johansson ensam om — förmodligen världsunik — och det märkliga är att han kunde återvända och berätta om det.

Hur teleportation egentligen uppstår vet ingen med säkerhet, men ett parapsykologiskt sällskap i USA har en teori, som är otrolig men fascinerande:

Föreställ er två jättelika glober, den ena inuti den andra, där den inre och mindre sfären motsvarar den tredje dimensionen och den större, yttre sfären, motsvarar den fjärde dimensionen. Dessa glober är punkterade med hål eller öppningar, en del mycket stora och en del små eller mycket små.

De två globerna vrider sig konstant, vilket gör att öppningarna, såväl stora som små, då och då kommer i direkt linje med varandra samtidigt som jordens yta vrider sig. Öppningarna är täckta med ett tunt lager dimma, liksom en ridå.

De flesta människor är helt omedvetna om att något är på tok när ridån upp- enbarar sig, och inte förrän de har passerat genom denna illusionsdimma, som både kan uppträda utomhus och inomhus, har de fallit offer för själva fenomenet. De finner då att de inte längre är i stånd att hitta vägen tillbaka.

Terrorister, ubåtar och stormaktsgräl präglar 86

Isländska Völvan ser in i det nya året

REYKJAVIK-TT.

I år kommer en mini-ubåt att fångas vid Karlskrona, om man får tro den isländska Völvan som är berömd för sina spådomar om årets stundande begivenheter.

Ingen kommer att tvivla på varifrån ubåten är, utom Sovjetunionen som kommer att förneka all kännedom om fartyget. Ubåtsaffären får svenskarna att för en stund glömma sina ekonomiska bekymmer, som blir enorma 1986, säger Völvan.

Också Norge får ekonomiska svårigheter, därför att oljepriserna kommer att falla kraftigt på världsmarknaden. Oljeprisfallet påverkar hela världsekonomin under det kommande året, försäkrar Völvan.

Den isländska Völvan talar inför varje årsskifte om vad som komma skall. Spådomarna publi-

ceras traditionellt i veckotidskriften Vikans första nummer för året.

Enligt den gamla nordiska mytologin är Völvan den människa som av Allmakten fått gåvan att kunna skåda in i framtiden och tolka det hon ser åt oss vanliga dödliga. Hon befinner sig själv i trans, när hon på vers eller med ålderdomliga ordvändningar beskriver det hon ser, och har ofta själv svårt att förstå det.

Ordet Völva är ett feminint fornnordiskt namn på en fjärrskådare, men det är inte uteslutet att Völvan är en man. Oftast är det dock kvinnor som har förlänats denna allmaktens stora gåva.

Även om FN har utnämnt 1986 till Fredsåret, kommer konflikterna i världen att göra sig gällande. Terrorister kommer att visa allt mindre respekt för människoliv — även för sina egna liv. Själv-mordsattacker blir vanligare och

västregeringar sätter hårt mot hårt under 1986, spår Völvan.

Hon talar vidare om en rad begränsade krigshandlingar. Sydafrika kommer att nå kokpunkten och Sovjetunionen lider svåra förluster i Afghanistan, vilket återgäldas med oerhörda grymheter mot befolkningen. President Reagan och partichef Gorbatsjov kommer att skälla ut varandra offentligt, men med en viss försiktighet eftersom ingen av dem vill ge den andre direkt anledning att dra sig tillbaka från pågående förhandlingar.

Förra året förutspådde Völvan att USA:s president och den sovjetiske ledaren skulle mötas. Som bekant fick hon rätt.

— Det var en oundgänglig nödvändighet, som kunde förutsägas även av icke synska, menar skeptikerna.

— En fullträff, säger anhängarna.

Hur som helst fick Völvan in en rad fullträffar 1985. Hon sade att

långdragna rustningsförhandlingar skulle äga rum mellan Sovjet och USA. Hon spådde häftiga diskussioner om luftföroreningar och surt regn i Europa, resultatlösa samtal om Norden som kärnvapenfri zon och att kolgruvestrejken i Storbritannien skulle få till följd att budgeten för det kommande året blev ytterst stram.

Allt blev dock inte som hon sagt. Aiatolla Khomeiny försvann inte från den politiska arenan i Iran. Inte heller avslöjades naziförbrytaren Josef Mengeles uppehållsort i Paraguay med en hård dispyt mellan Paraguay och Israel som följd, så som Völvan förutspådde.

Att Mengele skulle bli aktuell igen, fick hon ändå rätt i. Argentinska och västtyska detektiver slöt sig under 1985 till att Mengele dött under 1970-talet, och hans grav grävdes upp för att man skulle kunna identifiera kvarlevorna.

MAGNUS GUDMUNDSSON/TT

Skånska Dagbladet 8/1-86.

Protestera mot gifterna

Det var på tiden, att svenska folket visar bönderna vad de tycker om deras sätt att producera vår föda. Både människor och djur mår dåligt. Fåglar som har sina bon i fälten besprutas gång på gång och köres ner i åkrarna. Växter utrotas och vattenhål dikas ur.

Varför öka arealer, när det är överproduktion på spannmål? Hela bygder planas ut. Inte minst kulle får vara kvar. Inget kärr eller mosse heller. Hela vår natur är inpyrd med bekämpningsmedel. Inte bara vi som bor närmast

berörs. Eländet — giftet — flyger långt; många hundra meter ibland.

Visa med bojkott av besprutad potatis, och säd samt fabriksuppfödda grisar och höns m m att du inte vill ha det så.

Man mår bättre när man kommit underfund med att det finns bra mat också. Läs och lär! Det finns Hälsa-tidningar, och Gillbergs Miljö-Framtid.

Begrunda vår situation! Följ ej bara med strömmen. Protestera!

Lär av Björn Gillberg, menar skribenten.

G.T.

VI HAR OCKSÅ SETT FLYGANDE TEFAT...

ETT KLOT FOR ÖVER SJÖN

Håkan Sterner, 36 år och bosatt i Helsingborg, har en sommarstuga i Småland. En eftermiddag i juli 1978 gick han ner till sjön för att ta en promenad längs stranden. Plötsligt fick han se ett orangefärgat, starkt lysande klot komma upp på himlen mitt över sjön, cirka 150 meter ut från stranden. Klotet stod alldeles stilla och det lyste mycket starkt trots att det var mitt på dagen.

– Först trodde jag att det var en ballong, någon slags reklamhistoria, men när klotet började röra sig i sidled begrep jag att det måste vara något annat. Det blev också plötsligt mycket kallt i luften, säger Håkan.

Efter att ha rört sig i sidled omkring hundra

meter stannade klotet och en svag rök eller dimma bildades runt det och spred sig över himlen.

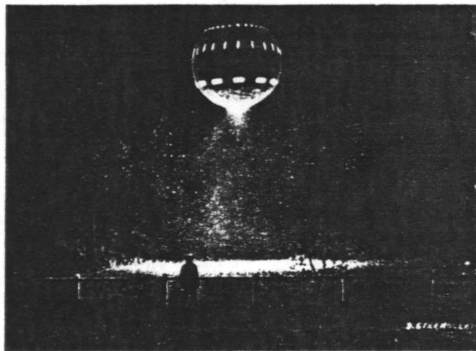
Så sätter klotet en väldig fart och försvinner rakt upp i skyn.

En iskall vindpust drog över landskapet och sjön fick svarta hotfulla vågor. På några minuter är allt över.

DET KOM RAKT MOT HUSET

Vid 23-tiden en kväll i juli 1981 går Janos Patai fram till fönstret i vardagsrummet i sin och fästmöns lägenhet i Raus i Helsingborg. Det är läggdags och Janos tänker vädra ut cigarettröken i vardagsrummet innan han kryper till kojs.

Då får han se ett vingformat, cirka 15 meter

långt föremål komma svävande i luften fram mot huset. Föremålet har en matt, cirkelrund ljuspunkt i varje vingända och det svavar fram mot huset på högst 40 meters höjd och med en hastighet av ungefär 40 – 50 kilometer i timmen. Janos ber sin fästmö släcka lampan och komma fram till fönstret. De ser båda hur den stora, svarta vingen med sina ljuspunkter svavar över taket på huset mitt emot och när de går tvärs genom lägenheten till andra sidan huset ser de vingen försvinna med rak kurs ut över Öresund.

– Det var mycket stilla och tyst, en spöklik stämning, säger Janos. Det enda som hördes var ett svagt pumpljud som från en blåsbälge.

JAG KUNDE INTE SPRINGA

Lantbrukaren Urban Sävström i Bölarp i Halland hade på natten den 22 juli i fjol stigit upp för att gå ut och ge sina hästar färskt vatten. När han kommer ner till hästhagen och står där med vattenspannen i handen blir han helt förlamad från axlarna och nedåt. Han ser också hur det blir alldeles ljust omkring honom.

– Jag tittade upp, berättar han, och då fick jag se en klotrund farkost med en mängd gula ljuspunkter, som fönster, svävande över hästhagen.

Jag blev helt chockad och när jag sedan såg hur mina hästar föll till marken och låg allde-

les ororliga blev jag livrädd och ville bara springa från platsen.

Men jag kunde inte, jag var helt förlamad.

Efter ett par minuter eller så, jag vet inte exakt, började farkosten sakta röra på sig och så försvann den upp i himlen. Jag hörde ett svagt susande ljud.

Så smaningom släppte förlamningen och jag rusade upp mot huset för att väcka min hustru. Hon hann lagom upp för att se farkosten försvinna bort över grantopparna.

Senare under kvällen, när den första chocken har lagt sig, upptäckte Urban Sävström

att han saknar sina trätöflor. Han hittar dem dagen efter långt ifrån huset och inte alls i den riktning han flytt från farkosten.

Hans hustru upptäcker också så småningom att det breda guldarmband och den halskedja i guld som hon dag och natt burit på sig, är spårlöst försvunna. De är alltså borta.

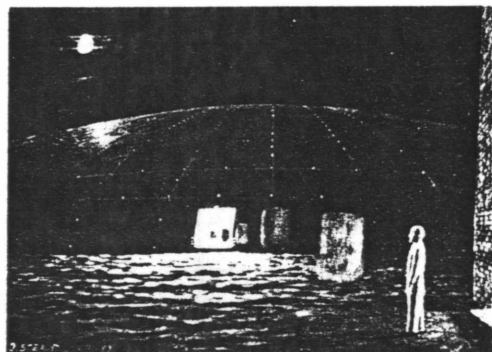
SMÅ FIGURER STEG UR

Vid 18-tiden den 22 mars 1979 kommer föreståndaren Kjell Näslund ut till länkstationen Heliden i Ängermanland för att göra en kontroll. Den lilla stationsbyggnaden ligger precis på krönet av en stor dalsänka. Kjell Näslund stannar sin bil och går in i stationsbyggnaden. Medan han står där och tittar på instrumenten ser han plötsligt att alla röda lampor slår larm.

Kjell Näslund ringer huvudlänkstationen i Sundsvall och rapporterar felet och medan han väntar på svar går han ut i den kalla marsnatten för att ta sig ett bloss.

– Mitt i dalsänkan får jag då se ett jättelikt diskusformat föremål, minst 150 meter i diameter. Jag hör ett svagt susande ljud och får sedan se hur en port öppnar sig mitt i föremålet. Jag står bara 20 meter från porten.

Min första tanke är att fly och jag ska just börja springa när jag upptäcker att jag är helt förlamad. Jag kan inte röra mig ur fläcken. Bara stå där och stirra

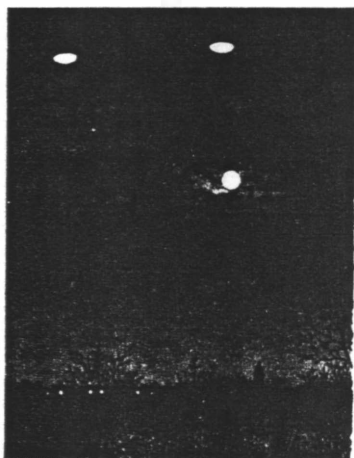

Jag ser hur det ut ur porten i den stora mörka farkosten kommer små varelser. De ser ut som tvåbenta individer, men de är genomskinliga som moln och konturlösa.

Hela tiden är jag helt förlamad och jag får se hur de går in i länkstationen och stannar där någon minut. De kommer sedan ut och försvinner in i farkosten.

Ett tjutande ljud skär genom luften och så försvinner det jättelika svarta föremålet med sina gula ljuspunkter upp i skyn.

Efter några sekunder slapper min förtämling. Jag kan åter röra mig. Jag kände bara ett stort lugn inom mig, säger Kjell Näslund. Det var som om någon övernaturlig makt sa åt mig att inte vara rädd.

DRÖMMAR I SPEGELVÄRLDEN

I den österländska litteraturen ser man ibland bilden av en gammal man som sitter och iakttar ett litet barn som leker vid hans fötter. Den bilden symboliserar Drömmaren och det drömda. Drömmaren är det inre Jaget, som drömmer ner barnet d v s personligheten till materien.

Man kan, som Don Juan i Carlos Castanedas böcker säga att det lilla barnet dröms ner i varseblivningens såpbubbla. Eller varför inte i en kruka där leran är lika med sinne- världen. Först är krukans öppna och barnet erfar världen utanför som lysande magnetmönster i ständigt skiftande former och färger. Föräldrar och syskon ger barnet sin beskrivning av världen och därmed sluts krukans. Baserad på omgivningens beskrivning formas snart barnets tankevärld som ögonblickligen reflekteras på krukans insida som en bild i en spegel. Barnet uppfattar spegelbilden som den utanför liggande världen. På samma sätt blir allt som vi möter i livet och i drömmen en reflex av vårt medvetandes innehåll, d v s vår präglings, uppväxt och miljö. Eftersom livsdrömmen såväl som den nattliga drömmen skapas och reflekteras av subjektet, så existerar det ingen objektiv värld. Världen, precis som drömvärlden, är och förblir en subjektiv reflex, enskilt och kollektivt

Syftet bakom de djupaste lärorna har alltid varit att få människan att vakna till insikt om tillvarons drömlika karaktär. Det växande intresset för drömmar är viktigt. Men minst lika viktigt borde vara att iaktta och försöka förstå händelser i vårt dagliga liv, eftersom alla upplevelser i dröm såväl som vaka tjänar till att se och lära känna oss själva.

Drömmaren, vårt inre Jag, är den dolda iakttagaren som på alla sätt vill få oss att förstå orsaken till de sorger och lidanden vi möter. Buddha säger: "Så länge fasthållandet finns, finns sorgen. Där intet fasthållande finns, finns friden. Där är sorgens upphörande." Att se och lära oss iaktta vad vi håller fast vid. Vad vår inre dialog handlar om. Vad vi ser som väsentligheter. För just det som binder tankarna starkast och upprätthåller den inre dialogen är det som skapar vår värld och våra drömmar. Och just det som vi klamrar oss fast vid, vare sig det

är människor, saker eller livet självt, är just det som förr eller senare ger oss den djupaste sorgen.

Kanske mögnar ett klarseende i ett liv där personlighetens växlingar iaktas mer och mer vaket och medvetet. Och när man till slut ser att allt, inklusive gudar och demoner, bara var en reflex av ens eget medvetandes innehåll och tankar, möter man sitt livs överraskning bakom spegeln - men då saknas ord för att beskriva det obeskrivliga.

Och ändå ! Detta är inte slutmålet. Det inre Jaget är en evig vandrare i Livets flod. Myriader av upplevelser väntar bortom. Där existerar kanske för oss ofattbara intelligenser som på sitt sätt söker sitt ursprung via drömmarna. Är vi en dröm i deras dröm ? Är vi en tanke i den Stora Tanken ? "Livet är blott en dröm i drömmen. Imaginär är den som tror sig hålla i den tänkta tömmen".

I ett befriande skratt frågar man sig: " Är det jag som söker mitt inre Jag ? Eller är jag det inre Jaget som just nu drömmer drömmar om väverskan i Korshamnsviken ?"

Oktober 1983. Margareta Gelin.

+++++

B Ö N

Ge mej ett moln
till huvudkudde
Lys mitt mörker
med ett solsystem
Jag har rest så länge
genom ändlösa frågor
Lys mej svaren
så jag får visshet
Låt mej inte gå vilse
i världens labyrint
Ge mej speglingar
av sanningen
Rädda mej
ifrån okunnighet
som förblindar
min insikt
Beskydda min själs eld..

Berit Bombadill